

Universidade de Coimbra
Faculdade de Letras

1317396851

BLASII FLOREZ

DIAZ DE MENA CARRIO-
NENSIS IVRISCONSULTI, ET SANCTI

FACVNDI GEMINARVMQVE ASTVRIARVM
FORO DOCTISSIMI, DISERTISSIMI QVE
ET VETERANI ADVOCATI, FOECVNDIS-

simæ, & elaboratissimæ, lucubrationes

IN DECISIONES IN SUPREMO

*Lusitaniæ Senatu olim decretas, & per Antonium à
Gamma doctissimum Senatorem digestas.*

A D

ÆGIDIUM REMIREZ DE ARELLANO IN AM-
plissimo regioq; Vallisoletano iuridico Conuentu Sedecim virum
nobilissimum, & Philippi Hispaniarum, Indiarumq; inuictis-
simi Monarchæ ornatissimum Consiliarium.

= N.º 8.054 =

Cum licentia S. Inquisitionis, & Ordinarij.

OLYSSIPONE:

Ex Officina Petri Crasbeeck.

Anno M. DCI.

1601

Sala	e
Est.	102
Tab.	1
N.º	7

APPROBATIO.

Perlegi additiones has, cumque nihil prohibeat ne excudi possint, visa etiam mihi sunt satis doctæ, & pro causis forensibus decidendis utiles. Olisipone in Domo D. Rochi Societatis Iesv. Kal. Octobris 1600.

Franciscus Pereira.

LICENÇAS.

Vista a informaçam podense imprimir estas decisões d' Antonio da Gamma, & depois de impressas tornê a este Conselho pera se conferirem com o original, & se dar licença pera correrem. Em Lisboa. 3. de Outubro de 1600.

Marcos

Teixeira.

*Ruy Pirez
da Veiga.*

Vista a licença do S. Officio dou a mesma per authoridade Ordinaria pera se imprimir este liuro. Lisboa 13. de Março 1600.

Francisco Rebello.

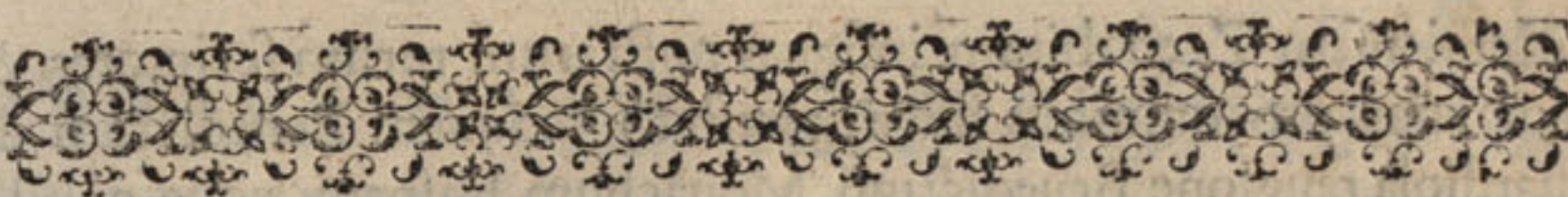
Com licençia & assignação de Ordinaris.

OLISSIPONE.

Ex Officina Petri Grasseck.

Anno M. DCI.

AEGIDIO REMIREZ DE ARELLANO PHILIPPI
Hispaniarum & Indiarum Augustissimi & inuictissimi Regis Con-
siliario ornatissimo, & in Vallisoletano amplissimo Regioque iu-
ridico Conuentu Sedecim viro clarissimo, Licentiatus
Blasius Florez Diaz de Mena Carionensis Iu-
risconsultus. F. P.

RIA sunt (vir clarissime) quorum singula maximè
homines excitare solent, vt quibusdam potissimum
mundi optimatibus animi sui fœtus, & ingenio-
rum monumenta desiderent consecrare. Hæc (in-
quam) vel generis claritas & splendor, vel litera-
rum vbertas & eximia eruditio, vel magistratus aut
dignitatis amplitudo & maiestas. Quibus se, suasque lucubrationes
ab ignaris, liuidis etiam & nasum habentibus tueantur. Quare cum
ego benè subducta ratione tuorum ornamentorum amplitudinem
morosè pensitarem, vnus inter plurimos occurristi, cui has meas qua-
lescunque lucubrationes dicarem, & quem Meccenatem & tutel-
larem patronumque eligerem, vtpote quem vnum tria illa simul,
genus, literæ, munus satis superque declarant & ornant. In primis
enim quantæ sint tuæ profapiæ imagines clarissimæ, origo, fundamen-
tum & apex Familiæ vetustissimæ, Dominorum (vr aiunt) de Monto-
ria compellationis de Remirez in per vetusto Nauarræ regno Regio
sanguine tinctæ nobilitata propago cõspicua & illustrissima, vetustis-
sima stemmata patefaciunt. Vnde etiam magni illi Hæroes Camerorū
Principes, Comites de Aguilar, & alij illustrissimi proceres auito reg-
no digni antiquissimam originem referentes, emanarunt. Ex quibus
eisdem generosus ille D. Petrus Remirez de Arellano paternus tuus tri-
tauus ad opidum Villascusam de Haro nuncupatam nõ ignobile mu-
nicipiū, in ea Toletanæ Castellæ parte situm, quã Romani Campum
Spartarium, & post Arabes Manxam, nostri vero Manchã Montara-
gonis dixerunt, siuè fato, siuè cõsilio conuolauit; Vt nisi res notissima
esset, citare equidem possem locupletissimos testes & assertores ex om-
ni antiquitate Gasparum Armégaudiū, Lucium Marineum, Didacum
Daualum, Mattheum Christopharū Stellam, Athanasium de Lobera
Cister

Cisterciensem Zœnobitam insignes nostrarum rerum scriptores, & (qui vnus pro omnibus fidem præstet) Ioannem Benedictum de Guardiola religione Benedictinū Monachum Hispanicæque nobilitatis originis & fundamenti accerrimum & diligentissimum perscrutatorem, qui proprio & singulari commentario choregraphiam nobilissimæ Villascusæ laudatissimorum virorum tuæ compellationis de Remirez procreatricis, & quasi parentis, complexus est Inter quos VIII. antistites sacratissimi, III. Præsides illustrissimi, innumeri proceres æquestris ordinis viri, qui seu bello, seu pace, sibi patriæ, gentique suæ illustrissimum nomen compararunt, perenni & continuata successione claruerunt. Literarum verò & eximiæ tuæ eruditionis splendorem, quæ te per orbis theatrum notum omnibus faciunt & prædicant: Celeberrimum Collegium Diuo Iacobo Zebedeo dicatum, Conchense Salmanticæ nuncupatum, quod erexit illustrissimus D. D. Didacus Remirez de Haro sacratissimus Conchensis Ecclesiæ antistes, & vnus ex clarissimis Villascusanis tuæ cōpellationis & familiæ viris, & istius amplissimi Vallisoletani conuentus Præsides qui fuit integerrimus, vbi tu collega insignis per annos ferè XII. ex VII. iuris Cæsarei cathedris quas inclyta illa academia sustentat, VI. prorsus ex quibus III. victricibus lauris consecutus, frequentissima & numerosa auditorum copia, regendo, & illustrando fulgurasti, apertissime diuulgant. Munus tandem, & magistratus amplissimus istius præclarissimi ordinis, ad quem doctissimorum plausu, & omnium acclamationibus in tanta Scola Primarius cum esses admirandus, aditus & euectus fuisti, & quo summa cum laude & prædicatione, & magna animi integritate fungeris, non minus faustè significat. Accipe ergo, ò vir nobilissimè, iurisquæ Cæsarij decus, integerrime iudez, hunc mearum lucubrationum libellū, qui in tuo nomine apparet, & sub tua tutela & te patrono lucem aspicit. Hunc tu magna tua dignitate maximoque tuo splendore, & summa tua eruditione ab ignavis, à liuidis, & à nasum etiam habentibus tuere & defende.

Cister-

PRIMA PARS ADDITIONVM AD
DECISIONES LVSTANAS AB ANTONIO DE
GAMMA COMPILATAS, QVÆ EXTENDITVR VSQVÆ

ad Decisionem. 181. grauiſſimas materias, maioratum, fideicommiſſorum, emphiteoſis, ſucceſſionum, exequutionum, & contractuum, & legitimacionum continens.

Additio ad Decisionem primam.

AVTOR in præſenti eleganter complectitur materiam præcedentiæ & votandi in Senatu, ordinibus & alijs compluribus dignitatibus & officijs: de qua vide etiam Antonium Tefaurum decif. Ped. 1. in præfatione inquam ad decisiones Pedemontanas per totam: & Octavianum Ofalcum, Præſidè illius Senatus, in præmio ad ſuas decisiones: latiffimè Boeriũ, qui omnia per Authorem hęc dicta complectitur, & multo plura in integro tracta. de autoritate magni Concilij: latiffimè etiã Doctorem Alfonſum de Azeuedo in ſua Curia Piſana, lib. 1. c. 1. 2. & 3. & lib. 2. c. 1. 2. & 3. Dionyſium Gotifredum in praxi iuris ciuilis, lib. 1. tit. 9. & tit. 10. Petrũ Greg. in Syntagmate Iuris vniuerſi. lib. 15. & lib. 18. c. 3. & 4. latiffimè Menoch. cõſ. 51. & 52. per tota conſilia, lib. 1. Aufreerium in ſtylo Parlament. tit. & tract. de autoritate magni Conſilij & Parlamentorum, Iacobum Philippum, Portiũ conſi. 164. & 165. & 166. & 167. Boerium in tit. de autoritate & præminetia graduũ vtriuſque fori per totum: aliquid per Felin. & Autores in rubri. de maioritate & obediẽ. & in tit. 4. maximè. l. 6. & tit. 5. maximè. l. 42. & 43. tit. 1. lib. 2. Recop. iſti omnes late tractant materiam de qua Autor hęc & declarant titulum de albo ſcribendo: & tãdem ſemper pro antiquiori & digniori, ratione officij & promotionis ad officium concludit, cæteris paribus, niſi

alius ſit in maiori dignitate in illo Senatu aut congregatione: & in votando & ſententiando maior pars votorum cõſideratur, & Iuniores prius ſua vota pronuntiant: & cùm materia clara ſit, & nõ ſemper in praxi multæ utilitatis exiſtat, & doctores citati copioſè eam pertractent, dicta relatione contentuſum. Et hætenus de hac decisione.

Additio ad Decisionem II.

NVMI BI, *In primo caſu.* Latè tractat materiam & diſputat Caldas Luſitanus in tit. de nominatione emphiteot. quæſt. 19. 20. 21. tenet etiam ſententiã Autoris, & dicit cõmunium Iulius Clarus lib. 5. ſententiarum. §. emphiteoſis, quæſt. 30. & in feudo idem. §. feudum, quæſt. 82. latè & elegãter Rip. in. l. ex facto. §. ſi quis rogatus. 2. à num. 58. ff. ad Treb. Matthæus Brunus conſi. 18. nu. 17. eleganter Decius in locis ab autore citatis, maximè in c. in præſentia, nu. 142. cum ſequentib. latiffimè & melius quàm alibi per Aureliũ. Corb. in tract. de cauſis ex quibus amittitur emphiteoſis, tit. de cauſa priuationis ob lineã finitã: qui etiã contra cõmunem defendit, quòd etiã in emphiteoſi priuata naturalis nõ admittitur, ex his quæ notãtur in l. generaliter. §. cũ autè, de inſt. & ſubſtit. & in d. §. ſiquis rogatus. Et faciunt quæ de filijs naturalibus excludẽtib. ſubſtitutos ibi notãtur: & latiffimè per Meno. in tract. præſũ. li. 4. c. 78. per totũ

Prima pars Additionum

Manticam de coniecturis, lib. 2. tit. 9. Aluarad. de coniect. lib. 2. c. 3. à nu. 70. & quæ nos notauimus ad quæst. vtrum filius naturalis succedat in maioratu, lib. 1. variarū vtriusq; iuris. q. 12. vbi declarauimus tex. in d. §. si quis rogatus, & l. cū pater. §. volo de leg. 2. & l. hæredibus. §. si. ad Trebel. & l. Lucius. §. fin. de leg. 2. Et licet p. reg. tradatur cōmuniter, q. naturalis substitutū excludit, ibi contrarium probauimus, nisi aliter constet ex coniecturata mente testantis, vt in emphiteosi de qua agimus, p. bat Cald. d. q. 19. & vt in casu Aluaroti de emphiteosi concessa p. filijs procreatis, quæ sequitur Cald. q. 20. nu. 3. & 4. & Menoch. vbi supra. Sed est intelligendus, quando primus nominatus habebat solū filios naturales, & hoc sciebat ecclesia concedens, vel quando emphiteosis fuit concessa à principio naturali, vel concedens erat naturalis: vt cū Bal. Decio, Loazes, Croto, Ias. Paleoto & alijs probat Cald. vbi supra. q. 20. nu. 3. Sed in hoc casu contrariū tenet Ias. in d. §. cum autē, per tex. ibi, quæ sequitur Cald. vbi infra, & eius opinionē credo veriorē ex d. §. ibi, *Iusta sobole*, quia in dubio non præsumitur concedens de his liberis in peccato cōceptis cogitasse, maximē ex qualitate personarū, ex notatis in dicto. §. si quis rogatus, & late Sforcia in tract. de substitutionibus, lib. 6. cap. an naturales.

Idem, si emphiteosis sit cōcessa pro filijs, ex certa sciētia Principis aut alterius, qui potest dispensare, & sciebat q. nominatus habebat solū filios naturales nam tunc succedūt, & colligitur dispensatio: & ita sunt intelligēda quæ notat cum pluribus Caldas d. c. 20. nu. 4. & Ceph. conf. 608. num. 24. lib. 4.

Idē, si cōcessa sit homini seni, impotenti, qui alios filios non potest habere nisi naturales, vt per Caldas num. 32.

¶ Idem si furioso, ex d. l. hæredibus. §.

fin. Caldas nu. 22. post Bart. in d. §. fin. non tamen si clerico cōcedatur, vt per Bartol. ibi & Caldas num. 33.

Idem etiam si de cōsuetudine succedant naturales in emphiteosi ecclesiastica, vt per Caldas ibi num. 15.

Tandem idem erit, si vel ex contractu, vel alijs coniecturis de voluntate concedentium admittantur, vt per supradictos.

Num. 1. ibi, *Decius*. Est Decius conf. 170. tomo. 1. sed opinio Decij ibi num. 1. & 2. quādo emphiteosis cōceditur p. extraneis, sicut pro filijs, falsa est, & cōtra eam tenet additio, ibi lit. C. quia cū naturales, sint capaces iucceptionis emphiteoticæ (licet alijs digni non sint, nec nomine filiorū cōtineantur) cur, si extranei possunt admitti ad voluntatē nominātis, nō poterunt & ipsi, vt extranei, maximē si hæredes sint. Nec ex eo q. ecclesia de eis non cogitauit debent excludi, cū ecclesia de omnibus in genere cogitauerit. Vnde si in scriptura cōtineatur, q. successor possit nominare secundā & tertiā personā simpliciter, vel emphiteosis sit hæreditaria, vel pro eo quæ nominauerit successor, vel p. filio & nepote, & in defectū pro eo quæ nominauerit vltimus successor, non video quin in defectū legitimorū nō possit nominari naturalis, sicut quilibet extraneus: imò certē potest: & falsū affirmauit Auditor hic ex dicto cōs. Decij, & decision. 149. num. 3. & contrarium tenet Caldas in dicto tract. quæst. 19. num. 64. & quæst. 21. num. 22. & Ioan. Garcia (in legitimato loquutus, qui non potest succedere in emphiteosi concessa pro filijs) in tract. de nobilitate, glo. 21. à num. 49. & Menochius vbi supra, cap. 79. Imò ipse Auditor in dictis decisionibus contrarium tenuit, quando committitur libera electio successor, per. l. cum quidam. ff. de lega. 2. sed certē libera committitur, quando

quādo nulla p̄sona nomināda designatur, sed ipse potest nominare, quā vult.

Num. 4. ibi, *Iure autē Regio*. In terminis legis Lusitanæ, quā Autor allegat, cōtrariū tenuit dictus Cal. q. 19. nu. 28.

Num. 6. ibi, *Vnde fit quōd lex civilis*. Cōtrarium notat Cald. d. nu. 28. & 29. & contrariū etiā tenet Decius in c. quæ in ecclesiarū, de cōst. nu. 16. & ibi additiones, vbi verē distingit, quōd quādo l. civilis & secularis loquitur de vtili dominio emphiteotæ, in eius præiudiciū benè valet, secus si in præiudiciū ecclesiæ, aut eius contractus, qui non subiacet foro seculari, vt Bal. & omnes notāt in l. Deo nobis. C. de Epif. & Clericis, & in l. fin. C. de pactis. At verō antequam laicus perfectē acquisierit emphiteosim, si ecclesia non vult, nec potest, nec concedit pro filijs naturalibus emphiteosim. præiudicat illi & contractui lex secularis, si contra eius naturā, & in ecclesiæ præiudicium eum extēdat ultra intentionem cōcedentis, & iudicat de contractu, qđ facere non potest, & hæc est veritas. Et quando lex civilis liget ecclesiasticos, vide autores allegatos a Hieronymo Portoles in tract. de confortio & fideicommissio legali, cap. 31.

Num. 7. ibi, *At iure cōmuni inspecto, filij legitimati*. Cōtrarium videbatur dicendum, quia legitimatus in omnibus, & per omnia æquiparatur legitimis, & venit appellatione filiorum legitimorū, vt colliges ex his quæ de legitimatis tradit lato sermone Ruinus in l. Gallus. §. 5. si eius a nu. 20. ff. de lib. & posth. Cephal. conf. 440. num. 59. lib. 3. Curt. conf. 247. a nu. 21. lib. 3. Rolan. conf. 67 a nu. 12. lib. 3. Bonifa. Rugerius cōf. 27. & conf. 3. lib. 1. Ioā. Gar. vbi supra, Ceruantes in l. 12. Tauri nu. 48. Menoch. d. lib. 4. c. 79. per totū Matica, d. lib. 2. tit. 10. Menoch. conf. 173. nu. 77. lib. 2. Cepha. conf. 525. a nu. 70. lib. 4. Molin. lib. 1. de primog. c. 4. a num. 44. & lib. 3. c. 3.

Menef. in l. cūm acutissimi, de fideicōmissis, nu. 30. & 34. Gracian. regul. 295. Vbi omnes, & infiniti quos allegant, cōcludunt, qđ legitimatus excludit substitutum sub conditione si sine liberis, & qđ hæc est magis cōmunis opinio, excepto feudo & primogenio, vt per Molinam vbi supra: sed verius est ex eorū dictis, qđ nisi expressē sit legitimatus ad talē fideicōmissum, citato substituto, qđ eum non excludit, vt plures existimāt in d. l. Gallus. §. si eius, & vide per Molin. & Menoch. vbi supra. Facit. l. nam ita diuus. ff. de adoptio. vide etiam Guierrez in repet. rex. in. §. sui, insti. de hæred. qualitate, & diffe. nu. 179. Sed quid quid sit, in emphiteosi ecclesiastica legitimatus nō admittitur, quia semper militat odiū & voluntas contrahentiū, ex Menefio, Iulio Claro & alijs vbi sup. & Boer. decis. 123. nu. 7. p. 1. Afflic. decis. 386. nu. 1. Bernard. Diaz reg. 131. Antoninus Tressaurus decis. Pede. noua 84. nu. 3. Ruinus vbi supra. nu. 24. Cald. cū Ias. Bal. & alijs in d. tract. c. 21. num. 30. qui secus dicit in emphiteosi priuata: quod intelligo, non existentibus legitimis, ex l. 10. tit. 8. lib. 5. recop. & ibi Azeued. & Matien. & plura ad propositum congerit Aurelius Corbulus vbi supra nu. 76. Limitatur tamē, quando emphiteosis cōceditur etiā pro extraneis, tūc potest nominari legitimatus, ex supra adductis, & ex decisio. Afflic. vbi sup.

Obiter ad propositū dubitatur, an si emphiteosis sit cōcessa pro quolibet nominando, possit nominari extraneus, omisis filijs legitimis, aut possit nominari legitimatus vel naturalis? Et videtur qđ nō, ex his quæ lato sermone adducit Cald. in d. tract. q. 23. p. totā, vbi cōcludit, qđ emphiteosis ecclesiastica in dubio debet ad filios pertinere, & nō ad extraneos, nisi sit cōcessa cū clausulis admodū generalibus, & cū solēnitare sufficiēti ad alienandū bona ecclesiæ,

Prima pars Additionum

fit, vide eum ibi à nu. 38. notat idē no-
ster autor decis. 72. num. 1. late Couar.
lib. 2. variarū. c. 17. à nu. 5. latissime Iul.
Clar. lib. 5. sententiārum. §. emphiteosis,
quæst. 28. per totam, late Massuerus &
Ziletus in additionibus ad praxim Fer-
raræ, in forma libelli ad ficti præstatio-
nem. verb. *recensavit*, versu. emphiteosis,
& versu. extraneis vbi plura allegant.

Ego tamen pro intelligentia dubij
considero duos casus. Primus est, quan-
do emphiteosis est hæreditaria, & tunc
an vita potest pater filijs præiudicare,
eam alienando ex notatis à Iul. Cla. in
d. §. q. 16. & ab Alua. Valaf. de iure em-
phiteot. co. q. 49. & potest etiā donare,
& per viā donationis extraneu nomi-
nare, dummodo donatio non excedat
quintū, ex legibus huius regni. Faciunt
quæ notat Iul. Clar. vbi supra. q. 15. In
morte verò etiam poterit legare, dumo-
do eius æstimatio quintū non excedat.
Si verò excedat, non, ex his quæ in ter-
minis notauit Caldas d. tract. q. 24. à
nu. 25. Et faciunt quæ de patre præle-
gante vni ex filijs notat ipse ibi nu. 18.
cum Couar. vbi supra. c. 18. nu. 4. si pa-
ter non nominet, succedat hæres vni-
uersalis, ex Cald. d. c. 24. Ex quo vides
vanum esse, quod ipse cū pluribus con-
tendit in emphiteosi relicta & conces-
sa pro hæredibus, non posse nominari
successorē particulare, nisi ex generali-
tate nimia verborū id permittatur: quod
etiā fecit Pinel in l. 2. C. de bonis ma-
ternis, nu. 12. nā si pater potest filijs præ-
iudicare alienando, etiā poterit donan-
do & legando extraneo, dummodo nō
præiudicet eorum legitima.

Secundus casus est, quando emphi-
teosis nō est hæreditaria, tūc enim nisi
expresse dicatur in contractu quod possit
nominari extraneus filijs existētibus,
in dubio nō poterit nominari, nec etiā
naturalis vel legitimatus, ex d. l. 10. &
quia concessio intelligitur seruato or-

dine successiuo charitatis & gradus, ex
Soci. Croto. Ruin. & alijs in l. Gallus,
§. quidā recte. ff. de lib. & post. & in ter-
minis Bar. quæ ibi. Imo. Iaf. Alex. & alijs
sequuntur in l. quæ dicitur ff. de verborū
obli. Iul. Cla. d. §. emphiteosis. quæst. 35.
& quia in dubio emphiteosis ecclesia-
stica conceditur pro filijs, ex autoribus
supra citatis: & sic manet dubiū solutū.

Num. 8. ibi, *De filijs etiā spurijs*. Id cō-
firmat autores citati lit. A. & Autor de
cis. 37. Cal. d. q. 21. Anto. Eugen. Perusi-
nus conf. 15. nu. 9. lib. 1. Si tamē esset le-
gitimatus, aut capax capiēdi, certē con-
tra autorem hic, posset nominari, si pos-
set etiam alius extraneus nominari: vt
probat Cald. vbi supra, & Massuerus in
dicta additione, & supra probauimus
cōtra Decium. Si verò esset incapax, &
emphiteosis nō transcenderet quintū,
& esset hæreditaria, posset nominari,
vt alius extraneus, ex l. 8. & 9. Tauri, de
quibus in d. tit. 8. lib. 5. recopil. A duerte
tamen, quod ad emphiteosim ecclesia-
sticam esset necessaria legitimatio Pon-
tificis cum clausula eam specificante,
ex Caldas d. quæst. 21. num. 30.

Ibi, *Consiliū Ancharrani*. Vide ad hoc
consiliū Molin. lib. 3. de primogenijs. c.
5. num. 73 & Velaz. de Auendaño in l.
40. Tauri glo. 9. num. 57. & elegāter in
materia emphiteosis Corbulū in tract.
de causis, dicto tit. nu. 2. & nu. 16. vbi de-
clarat dictū cōsiliū Ancharrani: & licet
contra illud teneat, dicit cū illo esse cō-
munē opinionē seruandā in iudicādo
& consulendo: & late Menoch. de præ-
sumptio. lib. 4. c. 78. à nu. 34. & 35. vbi
plures sequutos dictū consiliū citat, &
cū Burg. de Paz. Curt & alijs Aluarad.
in tract. de coniecturis lib. 2. c. 1. nu. 20.

Ex quibus omnibus percipere po-
tes, bene iudicasse Senatū Lusitanum
contra opinionem Gammae, excluden-
do filiam naturalem, etiam legitimā-
tam ab emphiteosi, non concurrētibus

ratio-

rationibus dictis in additionibus.

Additio ad Decisionem III.

Num. 1. ibi, *Utrum fratres naturales.*
 Quando fratres naturales ex parte patris, vel ex parte matris, succedant alijs fratribus ex parte patris vel matris, vel consanguineis ex parte patris vel matris: & idem de spurijis natis ex coitu damnato & punibili, vel non, & quid iure Regio Hispanorū seruetur, & de consuetudine Galliae, vide repetētes omnes in. l. si qua illustris. C. ad Orficiā. & ibi Cagnolū a nu. 4. Affli. decis. 96 Alex & ibi Molinæ. in addit. conf. 174. lib. 5. Cur. lun. conf. 123. Ioan. de Monte Sperello conf. 189. Dyn. Rosellū, Mattheselan. & alios ab ipsis allegatos, Petrū Greg. in suo syntagmate iuris vniuersi tomo. 3. lib. 45. c. 6 & 9 & c. 2. nu. 10. & ex nostris Anto Gomez & Tauristas omnes in l. 9 Tauri, & ibi Velazquez de Auend. glo. 6 a nu. 3. no uissimē Ceruantes ibi nu. 75. Azeu. in l. 6. nu. 2 & in. l. 1. nu. 32 tit. 8. lib. 5. Recop & ibi Matien. glo. 4. per totam, maximē nu. 4. & nu. 8. Couar. de sponsalibus. 2. par. c. 8. §. 5. nu. 17. glo. Peregrinā 2. par. verb. successio lit. C. Spin. in suo speculo. glo. de spurijis, nu. 19. Craffum suo lib. sententiarū, tit. successio ab intestato, quæst. 34. & elegantē legē Partitæ finalē, & ibi Greg. Lupiū tit. 13. par. 6. & cōmunis & verior ex omnibus resolutio est. q̄ iure cōmuni spurij vel naturales nō succedebant patri, nec cōsanguineis aut fratribus, ex parte patris, quia nō habebant iura agnationis: quod est immutatum in fratribus, ex dicta lege Partitæ, quia succedunt alijs fratribus ex parte patris, deficientibus legitimis aut naturalibus ex parte matris: & licet lex illa de alijs cōsanguineis nō loquatur, nec autores citati, tamē idē dicēdū erit, ex identitate rationis. Matri verō aut cōsanguineis ex parte matris indi-

stinētē succedūt, si nō sint nati ex coitu damnato, ex. l. spurij. ff. vnde cognati. Si verō sint nati ex coitu damnato, ex quo mater meretur pœnā mortis, vel ex concubinato clerici, aut monachi, matri nunquā succedūt: alijs verō consanguineis ex parte matris, sub iudice lis est, quia Alex. Dynus & alij grauissimi interpretes contra spurijū tenuerunt. Rosellus tamen, Mattheselanus, Cynus, Corne. & alij quāplures, & omnes ex regnicolis cōtra Anto. Gomez. pro spurio tenuerunt: & hæc est magis cōmunis opinio, pro qua iudicauit sacrū cōsiliū Neapolitanū, & vide omnino Vicentiū Francū decis. 238. qui idem dicit, & Ferrariā in forma libelli de hæreditate ab intestato, versic. nullus, nu. 2. & ibi additiones modernæ, & Gutier. lib. 2. practicarum, quæst. 102. & seruanda est iudicatio & cōsulēdo, cum iura cognationis, quæ in matre & eius consanguineis versantur, nullo iure ciuili dirimi possint: & sic satisfit fundamentis cōtrarijs, cū & respectu cōsanguineorū leges nō loquātur, nec lex. 9. Tauri: & licet in consanguineis cōcubinæ clerici Matien. contrariū tenuerit: Ceruantes & alij idē in eis q̄ in alijs tenet: & hæc opinio æqua est, & tenēda, licet cōtraria p̄babilis sit, quia d. cta. l. 9. dispositū per legē Sorie (quæ loquitur de patre) & eius cōsanguineis, repetit in matre: sed, vt dixi, æquior est alia opinio.

Matri illustri nō succedūt spurij, sed succedēt eius cōsanguineis, ex Corneonum. 2. in dicta. l. si qua illustris, & hæc est resolutio totius materiæ.

Nu. 4. ibi, *Bart. doctrinā.* De hac doctrina vide omnes supra citatos, qui cōmuniter cōcludūt, maximē Matien. & ab illo allegati vbi infra in fine, q̄ successio naturalium est reciproca; nā quibus ipsi succedunt, illi succedent eis, & è contra, & constat ex d. l. part. in fine.

Num. 6. ibi, *Sed ius commune.* Leges regie

Prima pars Additionum

regiæ sunt ius cõmune, maxime in hoc regno, vide Palat. Rub. in repet. rub. de donationib. inter virũ, in præfatio. nu. 8. & ibi additione doctoris à Barahona litera, E, qui allegat Dida. Perez, Cozar. Burg. de Paz, Orosci. Castellum, Matiençũ, Mencha. Gomezium, & alios.

Num. 7. ibi, *Eo quod mortem testatoris, &c.* Hæres non vindicans mortem testatoris, vt indignus amittit hæreditate, de quo vide. l. 1. & ibi Iacobi. & DD. C. de his quibus vt indignis, & Ioannẽ Ignem in. l. 3. §. si alius, vers. non tantum num. 7. & §. si conditioni, nu. 9. & in. l. 1. diuus, nu. 29. ff. ad Sillani. nu. Ant. o. Gomez. in. 3. to. de delictis. ca. 3. nu. 53. Iul. Cla. in sua praxi criminali, q. 79. n. 8. & latissimẽ Marcũ Anto. Peregrinũ in suo tract. de iure fisci, lib. 2. tit. 5. Menoch de arbitrarijs lib. 2. cõt. 5. casu. 498. n. 34. Aduerte tamẽ q̃ Iul. Cla. & Peregrinus in fine dicũt, iã nõ practicari dictã pœnã: qđ intelligo existente aliqua causa colorata, vel ad hoc q̃ teneatur vindicare ante adeptã possessione hæreditatis, vt plures ex autoribus tenuerunt, si verò absque vlla causa vindictã omitteret, credo quod practicarentur dictæ leges & pœna.

Num. 1. & fin. ibi, *Occisa fuerat simul cum adultero.* De pœna adulterij, & an amittatur bona propter adulteriũ, & de iure huius regni, vide elegantissimẽ Auend. respons. 24. per totũ, Olan. in antynomijs ad Villalobos lit. A, à nu. 58. cũ sequentib. Quædam quæstionũ iuris, c. 17. & 18. Diaz in praxi. c. 85. & ibi addit. Canterã in suis quæstionibus criminalibus lib. vlt. c. 4. tit. de adulterio, per totũ, Velazquez in d. l. 9. glo. 9. nu. 6. Pala. & ibi Barah. in addi. in rep. Rub. §. 20. Bonifa. in Peregrina, verbo adulteri, glo. 6. Menoc. de arbitra. lib. 2. cõt. 5. cas. 419. Iul. Cla. lib. 5. sententiarũ. §. adulteriũ, cõmunistas omnes lib. 9. tit. 7. nu. 3. & 35. Petrum Greg. in

suo Syntagmate iuris vniuersi, li. 45. c. 14. & lib. 48. c. 2. & lib. 36. c. 6. & c. 13. nu. 5. & lib. 9. c. 15. nu. 26. Tandẽ iure & consuetudine huius regni adulteri ponuntur in potestate mariti cum omnibus suis bonis, & si nõ habeat filios, modò occidat, modò non, ea lucratur: si habeant filios cuiuscunq. matrimonij, & eos occidat, filij succedunt in bonis. Intellige tamẽ, q̃ si ipse maritus sit etiã pater, debet habere vsufructũ, vsq. dũ statũ mutent, licet DD. de hoc mentione non faciant. Si verò nõ occidat, durate vita eorum, habebit bonorum vsufructum absque aliqua cautione præstanda: & licet iure communi non videantur danda eis alimenta ex dictis bonis, vt plures dicunt, tamen contrariũ praticatur: imò iam vt plurimum adultera detruditur in monasterium, & adulter alia pœna præter mortem punitur, maxime si id maritus velit: de quo vide bonam decisionem Lusitanam infra 63. & quæ ibi, Deo volente, dicemus.

Ex quibus omnibus constat, q̃ iure communi inspecto, bene iudicauit Senatus Lusitanus in casu relato per Gãmam hic, maxime si concurrebat indignitas, & adulteriũ: sed si hæc duo non concurrerent, in hoc nostro regno ex d. l. fin. tit. 13. par. 6. contrarium iudicaretur, & adiudicaretur hæreditas forori naturali, etiam si esset ex parte patris non concurrente alio fratre legitimo vel vterino.

Additio ad Decisionem III.

Num. 1. ibi, *Que omniũ bonorum, &c.*
NVxor habet medietatẽ eorum quæ meliorantur in bonis emphiteoticis, & si nõ possunt separari à proprietate, danda est sibi æstimatio: de quo vide latẽ Ioan. Gartia. in tract. de expensis & meliorationibus, cap. 22. per totum, & vxor habet dominium & possessionem suã

suæ medietatis, & potest intentare omnia interdicta possessoria, imò hæres in eius præiudicium, & virtute legis Soriaræ, non potest illi præiudicare in sua possessione, & ipsa est legitima contradictrix: de quo per Matie. in. l. 2. glo. 2. à num. 18. & 20. tit. 9. lib. 5. recopilat. Azeved. in. d. l. 2. à num. 17. cum sequentibus. ubi refert Xuarez, Couar. Ayora, Angulum, & Greg. lib. 2. practica. c. 118. & nouissimè Parladorium lib. 2. rerum quotidianarum c. 5. à num. 14. & Aluaradum de coniecturis vltimarum voluntatum lib. 2. c. 2. §. 1. num. 87.

Nu. 2. ibi, *Propria autoritate, &c.* An dñs emphiteosis, finita emphiteosi, vel ex canone nõ soluto, vel quia finita est generatio, possit propria autoritate occupare rem emphiteoticam. Alta, difficilis, & practicabilis est quæst. de qua vide Ias. Corn. Gozadi. Decium & alios disputantes, quos refert Aurelius Corbu. qui & ipse etiã disputat in tract. de causis ex quibus amittitur emphiteosis tit. de causa priuationis ob non solutũ canonem, quæstion. 12. & q. 13. & quæst. 14. & Roman. & ibi Mados. in additio. lit. 1. conf. 212. num. 7. Federicum Scotum responso. 4. lib. 5. tomo. 1. à num. 6. & melius conf. 21. tomo. 2. lib. 2. Matthæum Brunum conf. 172. nu. 4. Socin. Iun. conf. 9. num. 13. libro. 3. Rimi. Iun. conf. 94. num. 4. & 17. lib. 1. Menoch. conf. 301. nu. 24. lib. 4. Ceph. conf. 508. num. 14. lib. 4. & 223. num. 28. lib. 2. Iul. Clar. lib. 5. sententiarum. §. emphiteosis, quæst. 13. & quæst. 25. & quæst. 2. & 8. & 9. & ibi additionatorem, Viuium decis. 308. nu. 5. Communistas lib. 4. cõmuniũ, tit. 44. nu. 256 & 195. & 186. & 164. Iosephũ Ludouicum decis. Perusina. 17. per totã, par. 1. Menoch. de recuperanda rem. 5. à nu. 46. & rem. 1. à nu. 78. Peguerã in tract. de feudis ad. c. itẽ ne super laudemio à nu. 2. & 3. Caldas in tract. de renouatio. emphiteotica. q.

1. à nu. 18. & q. 10. à nu. 2. Aluar. Valaf. in tract. de iure emphiteotico. q. 8. num. 8. & 9. & nouissimas additiones ad praxim Ferraræ, tit. quo agitur ad facti præstatio. versi. de iecere, & versi. fictum, & vide nostram. l. Partita. & ibi Greg. 28. tit. 8. par. 5. ibi, *Sin mandado de Iuez*, & omnes hi infinitos referũt. Cõmunis resolutio de iure inquã communi magis cõmunis resolutio erat q̃ eum poterat expellere, sed in praxi apud omnia tribunalia, prout testantur, Guid. Pap. Afflictis, & Molinæus ad Alex. relati à supradictis, semper seruat opinionem contraria: meo tamen iudicio verior est distinctio Speculatoris, quem Soci d. cõ. Frã. Aretinus subtilis doctor sequitur in. l. clam possidere. §. qui ad nundinas, nu. 12. ff. de acq. poss. & fuit opinio plurium antiquorũ, quam dixit cõmunem Alber. in. l. 2. C. de iure emphiteotico, & videtur sequi Iacobinus in auth. qui re. C. de sacros. ecclesijs, & videtur etiã sequi Soci. in. d. §. qui ad nundinas, conclusi. 3. scilicet q̃ sit vacatio emphiteosis, siue maior extinctio, & non ius emphiteote pateat, & euidenter sit, nihilq̃ cõcludens aut probabile allegetur proponaturq̃ ab emphiteota, q̃ illi iustã detentionẽ causet, & ius domini enervare videatur, cũ tũc nulla iudicialis cognitio sit necessaria, solaq̃ supersit executio facti, possit tunc ipse de minus tanquã proprius executor suã ciuilẽ possessionẽ cõtinuando, naturalẽ apprehẽdere, & emphiteotã turbare, & postea cũ nõ exeũdo, impedimẽto sit vsui possessionis, eũ incõtinenti etiã vi repellere: quẽ admodũ quilibet ciuilis possessor in defensionem suã possessionis poterat facere, ex notatis à Bart. in. l. 1. §. interdictũ. ff. vti possidetis, quẽ Socin. & alij vbi supra sequũtur: quod & facit Ruin. in. l. 1. §. nuntiatio. ff. de noui. operis. & licet hæc opinio aperto iure non probetur, concordat glossæ ab Aretino vbi supra

Prima pars Additionum

allegata. Si tamen dominus ad iudicē recurrat, tunc nisi protestetur, ad viam facti redire non potest. Si verò aliquid probabile ab emphiteota allegetur, quod illi iustam posset causare detentionem, cum res tunc iudicialem requirat discussionem, nec vllus ius sibi dicat, ex l. extat. qđ metus causa, & ex l. nullus. C. de Iudicis, & ex tit. ne quis in sua causa ius sibi dicat, omissa via facti, ad iudicem recurrēdum est: alias spoliatus erit ante omnia restituendus: eritq; praxis, vt iudex aliquam summariam & breuem cognitionē ante restitutionem præmittat, & si ius domini quoquo modo turbidum inuenerit, eū restituat emphiteotam, in suamque pristinam possessionem reintegrat. Si verò clarum (& malitiosam emphiteotæ dilationem) restitutionem deneget, & iura partibus reseruet: quod poterit facere, si post spoliū, & restitutionem petitam, & responsionem domini, vnico & perēptorio termino omnes alios, scilicet publicationis & conclusionis cumulando, partes ad probationem recipiat, eisque receptis, & termino transacto decreto, vel restituat, vel restitutionem deneget, & iura partibus reseruet, exceptionesque dominij, aut alias altiore indaginem requirentes, nisi manifestè pateant, negligendo: & hæc est elegans & vera praxis. Idque multo fortius obtinebit, quando per viam pacti expulsio permilla est, ex notatis per Corbulum vbi supra, & in l. 3. C. de pignoribus & hic est verus omnium qui in hac quæst. inuoluuntur intellectus, & procedit textus elegans ab Aretino citatus in l. alius. §. bellissimè. ff. quod vi aut clam. Fateor tamen, quòd in tribunalibus supremis semper possessio meri facti, & propria autoritate a domino acquisita, siue à iudice absque citatione partium ei collata, vt attentata iudicatur, & solent semper iudices, quali-

bet occasione emphiteotam reintegrare, maximè si non finitam emphiteosim alleget, vel retentionem ex causa melioramentorum prætendat, vel à nõ solutione canonis se excuset, vt fecit hic Lusitanus Senatus, quod ego multoties fieri vidi, & non absque ratione: ideoque semper consului, vt ad iudicem recurreretur, & ipse citationem præmitteret, licet summarie procedat: indiget enim res hæc iudicis officio ad rixas & scandala vitanda, ideò iudice opus est, ex dicto. §. bellissimè, raroque iam opinio dictarum glossarum practi-

Nu. 2. col. 1 fo. 16. ibi, *Sed per habitantes huius villa.* Sentit Gamma, qđ emphiteota non possit recuperare melioramenta à suis colonis facta, etiamsi propterea minorem pensionem soluerint. Hæc opinio falsissima est, & contra æquitatem, cum coloni nomine ipsius emphiteotæ fecerint, & idem est ac si ipse faceret, ex l. idemque, in fine, cum. l. sequē. ff. mandati & contrarium cum Molin. tenet Aluarus Valascus de iure emphiteotico. quæst. 25. num. 10. in fine: allegat notata in l. sed si plures. §. in arrogato. ff. de vulgar. eleganter Carolus Molinæus in consuetudinibus Parisiensibus tit. 1. §. 1. glos. 5. versiculo Lefrem. num. 101.

Nu. 3. Ibi, *Deposita quantitate meliorationū.* De materia, quando melioramenta sint soluēda emphiteotæ, vsufructuario hæredibus mortui, & vxori, colono, & alijs, & quando ob talia melioramenta detur retentio, vide Alex. Raudesem in iudice ad titulū de contractibus emphiteoticis, lit. V. verb. *utilia melioramenta non liquida*, vbi dicit practi-

tor hic, vide Aluar. Valaf. vbi supra. nu. 22. & 23. & per totum Ioann. Garc. in tract. de expensis. c. 6. à nu. 14. & c. 15. à num. 1. cum sequentib. Vincenti. Francum decis. 191. 1. part. & 112. e2 parte. Iulium Clar. verbo emphiteosis, quæst. 45. Viui. decis. 317. à num. 9. Communistas lib. 4. communium, tit. 44. à nu. 375. & 381. & 388. Ioseph. Ludouicum decis. Perusina. 34. num. 9. & decis. 24. Caualcant decis. 44. à num. 65. parte. 1. Menoch. de recuper. rem. 15. à nu. 503. & à nu. 568. Cald. de nominatio. quæst. 18. à num. 30. Bursat. consi. 76. à nu. 36. & consi. 60. à num. 31. lib. 1. Riminal. Iunio. loquutum in vxore retinente res feudales ob melioramenta, cõs. 90. nu. 5. & 6. lib. 1. Fabium Turretum consi. 93. num. 52. Cepha. consi. 213. numer. 1. lib. 2. Bursat. consi. 89. num. 40. & consi. 80. num. 35. lib. 1. hi omnes, & quos ipsi allegant, concludunt, quòd melioramenta vtilia & necessaria debentur emphiteotæ, aut vxori, vel hæredibus: nisi emphiteosis ob sui culpam extingatur: & si pauper sit dominus, debet censum, aut ex fructibus paulatim soluere: voluntaria verò non soluit: permittitur tamen abrasio sine læsione, & non impeditur restitutio, quando melioramenta non sunt liquida, nec in continenti liquidari possunt. Sed sufficet cautio, aut depositum partis liquidæ: licet Menoch. & quos allegat contrarium voluerit: & ita practicatur. Erit tamen iudicio meo secura praxis si nominentur æstimatores, & si in concordia sint, & partes consentiant, soluat dominus æstimationem, & sic res sibi restituatur, & non ante. Si verò non, & res in longum protrahatur, tunc deposita quantitate deolarata, & oblata cautione pro illiquida, res sibi restituatur. Si verò non possint æstimatores nominari, & probationes testium requiratur, sola res meliorata retineatur:

& si melioramenta sint pauci valoris, oblata cautione res restituatur: & hæc est materiæ resolutio.

Tandem ex his omnibus vides bene iudicasse Senatum Lusitanum, cum emphiteotam expulsam à domino, aut eius vxorem, propter meliorameta nõ soluta reintegrauerit.

Additio ad Decisionem quintam.

NV. 1. ibi, *Ideoq; in ea executione fieri nõ debere.* Quando emphiteosis possit capi pro debitis emphiteotæ, & quando in ea executio possit fieri, & an veniat in generali bonorum obligatione, vide Bart. Alex. Imol. & omnes in l. si finita. §. de vectigalibus. ff. de damno in fecto, & Parladorium lib. 2. rerum quotidianarum, cap. fin. parte. 5. §. 3. num. 33. Aduend responso. 13. per totum, Cald. de nominatione emphiteotica, quæst. 23. à nu. 10. cum sequentib. Corbul. in tract. de causis ex quibus amittitur emphiteosis, titu. de causa priuationis ob alienationem, limitatio. 19. & quæstio. 4. num. 8. Bursat. consi. 44. per totum, lib. 1. Carol. Molin. ad Alex. consi. 120. lib. 1. Curt. Iun. consi. 130. Ios. in l. si. nu. 66. C. de iure emphiteotico, & in l. si domus. §. fin. num. 32. ff. de leg. 1. Valle consi. 80. num. 35. lib. 1. Iul. Clar. libro. 5. sententiarum §. emphiteosis, quæst. 28. Bursat. consi. 32. nu. 36. lib. 1. & in feudo Viuium decis. 285. Rol. consi. 98. nu. 17. lib. 2. Federi. Scotum consi. 25. lib. 4. tomo. 2. Ofascum decis. Pedem. 161. & 162. Menoch. consi. 130. lib. 2. Matth. Brunum consi. 100. num. 2. & consi. 104. lib. 1. per Menoch. & consi. 215. libro. 3. Botam consi. 63. à numero. 18. Sforciam consi. 4. à num. 19. Vincent. Francu. decis. 226. late Felicianu. in tract. de censibus lib. 2. c. 5. num. 14. & 15. Iul. Clar. vbi supra quæstio. 18. Corbul. limit. 33.

Mencl.

Prima pars Additionum

Menf. in l. 3. C. de feruitutibus. num. 8. Corbul. vbi supra ampliatione. 49. & vide l. 29. tit. 8. par. 5. & ibi Greg. Rip. in l. cum filius. §. diui. nu. 9 ff. deleg. 1. Communis resolutio est, quod quando emphiteosis nō est hāreditaria, sed cō-
 cessa pro se & filijs, vt filijs, non potest capi pro debitis emphiteotæ, nisi sola commoditas, durante eius vita, ex notatis per Bart & omnes in l. quod dicitur. ff. de verborum obligationib. quando verò est hāreditaria, concessa pro se & hāredibus, tunc in ea potest exequutio fieri absque domini licentia, licet ante adeptam possessionem, & post factam aditionem debeat requiri dominus, quamuis laudemium secundum Ias. illi solui non debeat, contradicente Auendaño vbi supra: sed opinionem Ias. veriorē puto, & quæ magis in praxi versatur; imò etiam si esset emphiteosis empta ex pecunia patris, idem credet, saltem quo ad illam pecuniam, si hāreditaria non sit, ex Antonio de Gamma hic, & Senatore Caldas Pereira in d. tract. quæst. 19. num. 25. qui Bald. Gozadinum & alios allegat, & ex Alvaro Valasco in tract. iuris emphiteot. ci. quæst. 49. num. 7. licet videantur contradicere cum Corneo, Riminaldo Iun. conf. 18. à num. 37. cum sequentibus lib. 1. Cephal. conf. 302. nu. 66. lib. 3. quorum opinio, quo ad illam pecuniam, mihi non vera nec practicable videtur: tūc etiam, si emphiteosis ex instrumento concessionis potest alienari absque domini licentia, eo requisito, si pro tanto velit emere, vt in casu tex. n. l. fin. C. de iure emphiteotico, & dictæ legis Partitæ, non video quare etiam non possit capi pro debitis emphiteotæ, cum & hæc alienatio sit. Si tamen in ea prohibita esset alienatio, saltem sine domini licentia, tūc sola commoditas capi poterat: & ita procedunt quæ Ias. Bursi. & Gamma &

alij vbi supra dicunt, & quæ notantur in dicto. §. de vectigalibus, & in dict. l. diui. arg. tex. in l. fin. C. de prohibita rerum alienatione. Præterea si esset in aliquo loco consuetudo, vt bona emphiteotica cum domini licentia aut requisitione possint alienari in præiudiciū sequentium vocatorum, vt est in villa Sancti Facundi, nō video, quare etiam non possint capi pro debitis emphiteotæ, ex his quæ notat Gozad. conf. 75. num. 15. & Valaf. d. num. 7. in fine, non tamen posset ipse emphiteota dare ipsa bona in solutum creditori voluntariè absque domini licentia, si absque ea essent prohibita alienari, ex Corbulo, & supradictis; sed, vt dixi, quando est prohibita alienatio, idem est de alienatione voluntaria & necessaria ultra tempus vitæ emphiteotæ; & quando non est prohibita, possunt dari in solutum in forma dicta, & sic intelliguntur omnia quæ Doctores confuse nimis de hac materia tractat: vnde quando alienatio est prohibita, verum puto, quod in cōcursu creditorum præferretur creditor qui prius obtinuit licentiam à domino ad emphiteosim sibi adiudicandam aut obligandam; & ita procedunt quæ Bursatus & alij, quos ipse allegat, dicunt. Si tamen non essent prohibita alienari, veniunt in generali, & speciali obligatione, ex tex. in l. lex vectigali, ff. de pignoribus, & in l. tutor. §. fin. ff. de pignorat actio. & ex glo. communiter approbata in d. l. fin. glo. magna: vnde primus creditor præferretur ex supradictis & in hoc casu malè consuluit Bursa. vbi supra qui tamen credo quod in hoc casu non consuluit.

Vnde etiam infertur; quod in casu quo sunt prohibita alienari, non poterunt etiam pignorari tacitè nec expresse, nec in speciali, nec in generali, ex d. l. fin. nec veniēt in generali obligatione nisi sola commoditas, quæ inter bona connume-

connumeratur, nec in eis poterit census constitui extante proprio motu Pij Quinti, qui in bonis immobilibus iubet eum constitui: & commoditas non est immobilis, nec ius reale, ut latè fundat Corbulus vbi supra dicta ampliatione. 49. & in hoc casu non procedet resolutio Feliciani vbi sup. in casu verò quo non prohibeantur alienari, vel sint hæreditaria, vel soleant ex vsu alienari, veniet in generali bonorum obligatione, ut Bursa. Rip. & omnes dicunt, & poterit in eis census fundari durante contractu, ex Feliciano vbi supra. nec tamen poterit in eis capellania collatiua dotari, nec in dotem ecclesiæ dari, quia censerentur transire in personas ecclesiasticas, aut ecclesias, quæ alienatio semper est prohibita, ex Lambertino in tract. iuris patronatus li. 1. part. 1. q. 5. art. 4. in princip. Corbul. vbi sup. limitatione. 20. num. 1. & sic iam consului, & hæc est vera totius materiæ resolutio.

Num. 4. ibi, *Hæreditatem repudiare, & emphiteosim acceptare.* Vide Aluarū Valascum in d. tract. c. 44. nu. 6. 7. & 8. Couar. lib. 2. variarum. c. 18. vers. *Quinta conclusio* & dictum Senatorem Caldas in dicto tract. quæst. 12. à num. 45. cum sequentibus, vbi Iaf. & alios quam plures allegant, & in omnibus cum auctore concordant.

Num. 5. ibi, *Fi ius acceptas.* Hæc conclusio non est absque dubio, quamuis, ut diximus ad decis. 4. num. 3. melioramenta facta ab emphiteota, sint bona hæreditaria imò credo eam penitus falsam: nam si bona emphiteotica empta, non sunt bona hæreditaria, nisi quoad pretium, quod pro eis exsolutum est, aut bona emphiteosis de prouidentia, scilicet pro se & filiis, non sunt bona hæreditaria, nisi quoad melioramenta, acceptio illorum potest implicare, ut non hæreditariorum, & ut hæreditariorum,

unde dubia est. & ex actu dubio, qui potest inducere aditionem & non aditionem, non inducitur aditio, ex notatis in l. pro hærede, & in l. si quis extraneus. ff. de acqui. hæred. & in l. i. C. de rep. hæred. & per Marant. latissimè in. l. is potest. ff. de acq. hæred. imò cum denominatio debeat sumi à principali, & principalius sit emphiteosis ipsa non hæreditaria, quàm illi adiacentia, emphiteosis ipsa, ut sic, erit obiectum talis acceptationis. unde cum debeat illi dare speciem, formam, & denominationem dabit, non, ut est hæreditaria, sed ut extra hæreditatem est, & sic non erit acceptatio rei hæreditariæ & per consequens nec actus aditionis: maxime quia ius emphiteoticum, vel emphiteosis, & melioramenta maxime differunt, ex Valaf in dicto tract. lib. 1. quæst. 1. à nu. 19. & ibi in fine dicit, quòd emphiteoti a bona non veniunt in generali bonorum appellatione, sed sola melioramenta, aut commoditas pro vita emphiteota: quod intelligendum est secundum supradicta: & cum hac censura bene procedunt omnia alia quæ Gamma in hoc num. 4. & sequenti dicit.

Num. 7. ibi, *An per talem sit puluionem quaratur ius utile filio.* An pater possit filiis in emphiteosi præiudicare, reperies infinitos auctores maxime dissidentes, vide latissimè per Iul. Clar. in dicto. §. emphiteosis, quæst. 16. & melius per dictum Aluarum Valascum in dicta quæst. 49. per totam Senatorem Caldas in dicto tract. quæst. 15. à numer. 3. Fabium Turretum, qui infinitos allegat, modernos & antiquos, consi. 61. à nu. 27. & 69. Aretin. in. §. si quis alicui, hic allegato Riminal & Cepha. vbi supra. Et licet omnes opiniones contrariæ communes sint, verior resolutio est, quòd quando emphiteosis est hæreditaria, pater potest filiis præiudicare, Idem censerem, quando est empta pecunia

Prima pars Additionum

cunia patris, saltē quo ad ipsam pecuniam, vel quando liberē vendi potest siue ex pacto, siue ex consuetudine, vt supra diximus: quia tunc vt hæreditaria censenda est: quando verò non est hæreditaria, nec vendi potest, tunc nullatenus potest præiudicare, si emphiteosis antiqua sit: si verò sit noua, ab ipso patre acquisita pro se & filijs, tunc si ob merita, aut pecuniam patris acquisita sit, sibi & filijs, vel natis vel nascituris, quod ferè semper fit, tunc respectu filiorum in potestate, iudicatur vt profectitia, & ius irreuocabile ipsis nõ acquiratur vsque ad mortem patris, ex l. donationes quas parentes. C. de donatio. inter virum & uxorem, ac proinde pater eis potest præiudicare: & quia de profectitijs liberē pater potest disponere, vt sentit Alua. Valas. vbi supra. Si verò sit donatio gratuita, æqualiter patrem & filios respiciens, aduentitia est, & eis ius acquiritur irreuocabile, cui pater præiudicare non potest. ex l. fin. ff. de pactis, notant. DD. in l. sed si plures. §. in arrogato. ff. de vulg. Si verò filij sint emancipati, semper ius eis irreuocabile acquiritur, cui pater præiudicare non potest: & hæc est vera totius materiae resolutio, secundum quam & alias supradictas, videbis an bene vel malè sit iudicatum in casu præsentis decisionis.

Additio ad Decisionem Sextam.

Num. 1. & 2. & per totam decisionem: an monachus, siue monasterium, possit succedere in maioratibus & feudis, patronatibus & annuerialijs, vidēdus est omnino Lud. de Molina lib. 1. de Hispanorum primogenijs cap. 13. à num. 68. cum sequētib. & Senator Cal. in tractat. de nominatione emphiteotica, quæst. 6. num. 1. & 2. & à num. 10. cum sequent. & Matienço in l. 1. glo. 1.

à num. 16. tit. 7. lib. 5. recop. Peguera in repet. capituli Item ne super laudemio vers. 7. fol. 93. à num. 30. & num. 28. Aluarad. in tract. de coniecturis vltimarum voluntatum lib. 2. c. 3. à num. 1. cum sequēt. Doctor Spino in tract. de testamentis, glo. 12. à num. 33. cum sequent. & vide Velazquez de Auendaño in l. 40. Tauri, glo. 4. à num. 9. cum sequēt. elegantissimè Franciscus Mantica in tract. de coniecturis vltimarum voluntatum, lib. 8. tit. 12. à num. 25. cum sequent. & Bursat. conf. 47. & conf. 60. & 52. & conf. 97. lib. 1. vbi quando succedat in feudo, in fideicomisso, in emphiteosi: & idem de moniali, & particulariter dicto conf. 97. à num. 22. Sforcia conf. 19. num. 21. latissimè & melius quam alius Iacob. Menoch. in tract. de præsumptionibus lib. 4. præsumpt. 83. per totam, vbi num. 45. declarat consilium Decij. 259. & Aluar. Valas. loquutus in emphiteosi consult. 101. num. 6. & Menoch. conf. 245. à num. 7. lib. 3. ex quibus omnibus, & Menes. Couarub. Grego. Lopez, Portio conf. 23. Olasco, Vincencio Franco, & alijs quos ipsi allegant, inferuntur sequentes conclusiones, ex quibus tota materia, & dubia quæ in ea versantur, manebunt resoluta.

Prima conclusio est, quòd monasterium non succedit in his bonis vinculis perpetuo, sed solùm durate vita monachi cõsanguinei proximioris, & post vadunt ad sequentem vocatum: ita Gãmahic, sic interpretatus dictum consilium Decij.

Secunda cõclusio est, quòd monasterium nõ succedit in feudo, nisi sit tale, quòd nulum habeat annexum personale seruitium, in eoquẽ fœmina succedat.

Tertia conclusio est, quòd monasterium non succedit in emphiteosi, quæ non potest transferri ad potentiores, ex Valasco vbi supra, licet contrarium dixit.

dixerit Bursatus vbi supra.

Quarta conclusio est, quod monasterium non succedit in maioratu, in quo prætenditur cōseruatio nominis & agnationis: quod apparebit ex eo, quia sepe masculi vocati sunt, & fœminæ exclusæ, vel ex portatione nominis & armorum à testatore præcepta, & ex bonis vinculis qualificatis, vt puta, quia castra iurisdictionalia sunt, vel ex alijs coniecturis, & ita procedit dictum consilium Decij vbi supra, quem Menoch. cum alijs sequitur dicto num. 45.

Quinta conclusio est, quod in maioratibus, quibus est annexa iurisdictione cum titulo Ducatus, & Comitatus, aut alio Regali, non succedit monasteriũ, ex communi Hispaniæ consuetudine, & quia incapax est talium dignitatum idemque erit in maioratibus solam iurisdictionem annexam habentibus, cum in eis semper prætendatur nominis, & agnationis, & dignitatis militaris cōseruatio, licet contrarium tenuerit Velazquez de Auend. vbi supra à num. 39 qui solum se fundat in eo, quod non reperitur expressè exclusum, sed tamen euidentis coniectura est bonorum qualitas & vsus communis Hispanorum, qui sæpè sæpius monasteria excludere solent ab horum primogeniorum successione, & in eis suam agnationem cōseruare.

Sexta conclusio est, quod monasterium succedit in maioratibus alijs consistentibus in bonis patrimonialibus non qualificatis, vbi nec de nomine & armis agitur, nec aliquid de agnatione consideratur, nec fœmina excluditur, sed sola primogenitura consideratur, ac proinde succedet in anniuersarijs & patronatibus, nisi fundator cōtrarium velit, & ita procedit præses decisio, quæ admodum iuridica videtur, & consona his quæ supradicti tradunt.

Num. 3. ibi, *Consilium Philippi Decij.*

Malè intellexerunt Gamma & Barbosa dictum consilium, nam Decius non se fundat in eo quod monasterium voluerit succedere ex sua persona, perpetuò, & vt filius, sed quia videbatur in omnem euetum exclusum à testatore ex eius verbis, *De suo corpore, &c.* & quia agebat de cōseruanda agnatione, aliàs nullum dubiũ decideret Decius, quia monasterium ex propria persona & perpetuò nullatenus potest in bonis vinculis succedere, sed solum ex iure sanguinis existente in persona monachi, durante eius vita.

Num. 6. ibi, *Possit iterũ agere.* Vtrum successor maioratus vel anniuersarij, qui futurus est post mortem possessoris, possit in eius vita iudicialiter petere, declarari sibi successionem competere? ingens quæstio est, & quæ quotidie in foro versatur, de qua vltra Anton. Gomez, Menchac. Couar. Pinel. X Suarez, Simancas, hic allegatos, videndus est Ludo. de Molina de primogenijs lib. 3. cap. 14. & Sarmien. Calcan. Marzarius, & alij, quos allegat Valdes in additionibus ad X Suarez. d. allegatione. 4. nu. 1. lit. A, & Doctor de Barahona in sua eleganti additione ad Palacios Rubi. in repeti. ca. per vestras, de donatio. inter virum. §. 44. lit. A. allegat vltra supradictos Otoloram & Pelaez de Mieres, & distinguit quatuor casus, & Doctor X Suarez de Paz in sua praxi, tomo 3. c. 9. §. 3. nu. 2. & Doctor Spino in suo speculo de testamētis, glo. 19. num. 66. Cepha. conf. 381. per totum, lib. 3. & vterior & cōmunior resolutio est, quod si aliqua causa existat, puta diffamationis, aut dilapidationis, tunc intentari potest pro tali maioratu remedium legis Diffamari. C. d. ingenuis manumissis, & procedunt omnia iura quæ allegat X Suarez dicta allegatione. 4. & quæ notantur per Cagnolium in d. l. diffamari, num. 6. & late ad propositum de dicto remedio

Prima pars Additionum

remediò Cephal. vbi supra, & latius Matthæus Vvesembach. consil. 96. à num. 1. lib. 2. Menoch consil. 366. à nu. 1. lib. 4. Si verò nulla causa existat, tunc nulla actio nec remedium intètari potest, nè iudicium reddatur illusoriũ, & ne vana sit iudicis sentètia: tũm etiã quia multa inconueniètia poterũt resultare ex intempestiua sententia, quæ Molina vbi supra refert. Præterea, licèt successor habeat ius in spe, vt Cephalus dicit, attamè illud ius solum, debile admodum est, vt in eo fundetur iudicium absq; alia occasione vel causa: & ita procedit tex. & quæ ibi Bar. Paul. Alber Angel. & Iacobinus notant in l. non quemadmodum. ff. de iudicijs, & credo nihil aliud censisse Coua. Xuares & alios contrariam opinionem tenentes: & hæc opinio & resolutio ferè semper practicarur in supremis tribunalibus, vt fatentur plures ex supradiçtis, & eam tenuit Gamma hic num. 6. & 7. & licèt aliquando dicat secũdũm contrariam opinionem iudicatum esse per Senatum, sed, vt diximus, nostra resolutio verior est, nam si attentè perpendas iura quæ Xuarez allegat, quæ actionem pro iure de futuro dederunt, semper considerarunt aliquam causam de præsentì, siue iactationem, siue dilapidationem, siue verò dolum, aut culpam, ex qua periculum amissionis talis iuris speratur, siue verò iurium & probationũ occultationem, & sine causa, non admittunt petitionem, vt constat. ex l. si finita. §. elegãter, & ibi Bar. Imol. Alex. & alij. ff. de dãno infecto. d. l. 2. iuncta glo. ff. soluto matri. & l. in lege Aquilia si deletum. ff. ad legẽ Aquilianam, & l. 1. C. de sentètijs, quæ siue certa quantitate proferuntur, & l. si. §. fin. C. cõmunia delegatis, & l. cũ pater. §. libertis. ff. de leg. 2. & l. vti frui. §. verũ, ff. si vsusfructus petatur, & l. sicut datã, C. de liberali causa, & l. 1. C. de fideicõ

missis, & l. si contèdat ff. de fideiuss. de cuius intellectu vide Cepha. vbi supra, & Ofascũ decis. Pedem. 151. & d. l. diffamari, & l. si ita scriptũ. §. 1. ibi, Nec pertinet ad nos, & c. ff. de leg. 2. & l. si filius qui patri. §. cũ filius. ff. de bonis libertorũ, & l. 1. §. si impuberi. ff. de collatione bonorũ, & l. imperator. ff. ad Treb. & l. peto. §. fratre de leg. 2. & l. Senatus. §. mortis. ff. de donatio. causa mortis, & l. rem alienam. 1. §. fin. ff. de pignorat. actio. l. si mandauero tibi. 1. ff. mandati, l. si duo patroni. ff. de iureiurando. l. litigatores. §. fin. ff. de arbit. l. 1. ff. de inof. testamento, & l. fin. §. pen. C. de bonis quæ liberis, & l. 26. tit. 4. par. 3. l. 1. §. 1. ff. de vsuris. l. non potest. ff. de iud. l. Atteius. §. in hoc iudicio. ff. de aqua pluuiã arcenda, quæ omnia iura pro vtraque parte adducuntur, sed semper ad concedendam vel denegandam actionẽ cõsiderauit ius de præsentì, vel eius defectum, aut causam, periculum, aut occasionem de præsentì, vel eius defectum; imò, si benè aduertas, solum ius de præsentì sine aliqua causa, quæ ad iudicium moueat, non admittunt: & ita intelliges tex. in d. l. si contendat, qui loquitur in reo, cui exceptio competit, eamq; per modum actionis proponente, secundũm communem intellectum glo. Bart. Ang. Imol. & aliorum: licèt hic cõmunis intellectus, periculosus & diuinatorius sit, cũ dicta lex nũquam de actione loquatur, sed solum de exceptione, continuando materiam legum præcedentium, quæ de exceptione loquũtur, & casum diuersum ponit, scilicet, in fideiussore fideiussoris, qui antea cũ alio fideiussorat, cui videbatur nõ dã exceptionem, si & alij soluendo nõ sint, cũ non fuerit eorum confideiussor: nihilominus datur, quia respectu illorum videbatur fideiussisse pro illo confideiussore, & hoc modo intellectus ille tex. conuenit cum lege præcedenti §. fin.

§. fin. immediato ante d. l. si contendat. Quidquid tamen sit de hoc intellectu, communis tamen intellectus quamuis non verus sit, seruetur in praxi, sed remedium dictæ legis secundum illum intellectum, non datur absque causa de præsentia, vt quia actor non agit, & reus timet, quòd propter longitudinem temporis deficiet ei copia probationis, vel quòd aliàs obscurabitur sua iustitia, nec ita faciliter eam consequi posset, argumento tex. in d. §. mortis, & in d. l. 2. iuncta gl. magna in fine. ff. soluto matrimonio, & l. in omnibus, de iudicijs, & dicti tex. in l. in lege Aquilia, & d. §. eleganter, quæ permittunt ob metum futuri periculi dari ante tempus cautionem & iudicium. Ex quo inferunt auctores, quòd reus tenetur de debito scripturam nõ guarentigiam facere, quod non examino nunc. Tandem em his omnibus patet, quòd Senatus bene iudicauit in causa præsentia, adiudicando monasterio monialium bona maioratus, aut capellæ, quæ iure sanguinis deferebantur proximiori, nam de alio articulo non est agitatum inter partes, vt Gamma testatur.

Additio ad Decisionem Septimam.

NVm. i. ibi, *Quod iure cõmuni proximior vltimo possessori. &c.* Antonius Gamma in tota hac decisione tractat illam altissimam & difficillimam questionem, an in fideicommissis, maioratibus, & substitutionibus, vbi proximiores vocantur, præferatur proximior vltimo possessori; proximiori testatoris, latius & melius tractauit decis. 206. à num. 23. cum sequentibus, & decis. 354. num. 10. semperque absque vlla distinctione tenuit, considerandam esse proximitatem respectu vltimi admissi: & in fideicommissis vltra ambos Socinos

per eum allegatos, eandem tenuit Molina lib. 3. de primogenijs. cap. 9. per totum. Couar. verò & alij per Gammam citati non ita simpliciter istam opinionem tenent, vt infra dicetur: sed eandem in fideicommissis perpetuis, in quibus succeditur de vno in alium, defendit, pluribus relatis, loquutus etiam in primogenijs, Simon de Pretis in tract. de vltimis voluntatibus, lib. 3. interpretatione. 3. dub. 4. solut. 3. à num. 33 cum sequentibus, Roland. de Valle conf. 100. lib. 1. Ceph. conf. 600. lib. 4. & conf. 251. num. 17. lib. 2. & conf. 46. à num. 20. lib. 1. & conf. 313. lib. 3. & conf. 318. num. 7. eo. lib. & 416. eo. lib. & cū pluribus Tiberius Decianus conf. 25. libro. 3. Matthæus Brunus conf. 3. nu. 9. Viuius decis. 295. Socin. Iun. in l. hæredes mei, & cum ita, à num. 66. ff. ad Trebell. Michael Crassus suo sententiarum tractatu. §. fideicommissum, quæst. 18. Iulius Clarus lib. 4. sententiarum. §. testium, quæst. 76. Caldas Pereira in tract. de nominatione emphiteotica, quæst. 24. nu. 90. Aluarus Valascus in suo tract. de iure emphiteotico, quæst. 50. num. 34. Velazquez de Auendaño in l. 40. Tauri, glo. 20. à num. 17. & num. 19. & Hispani allegant pro sua opinione tex. in l. 2. tit. 15. par. 2. ibi, *Al Rey muerto.* & ibi Grego. & Humada, vbi in Regno, mortuo Rege, succedit ei proximior. Sequitur etiam hanc opinionem Spino in tract. de testamentis, glo. 19. num. 58. Mieres de maioratibus lib. 2. quæst. 1. à num. 33. & isti omnes alios infinitos allegant, & dicunt hanc opinionem semper seruata iudicando & consulendo, & quòd nefas esset ab ea discedere. Plures alios pro hac opinione allegat Præses Tessaurus in suis nouis decisionibus Pedemontanis decis. 64. licet ipse contrarium teneat.

Contrariam opinionem defenderunt Ias. Crotus & alij, quos refert Couar. in la.

Prima pars Additionum

in locis à Molina allegatis, & tenuerūt
 Tellus Fernandez, Peralta, & alij His-
 pani à Molina allegati, & eā defendit
 ex professo Cephal. sibi cōtrarius conf.
 333. lib. 3. Portius Imolensis conf. 55.
 lib. 1. Præses Tessaurus, qui infinitos
 pro ea refert, & veriore dicit, dicta de
 cil. 64. & quando in testamento vocan-
 tur proximiores, cū adiectione, Meos
 aut de parétela, cum pluribus eam te-
 net Simon de Pretis vbi supra, Rolan-
 a Valle conf. 70. à nu. 73. lib. 3. pro qua
 allegat Deci. Beroi. Mant. Rub. Port.
 Tiberi. Decia. Ripā, Altiat. Pancirol.
 & alios: & hanc opinionem tenuit Ce-
 phal. conf. 183. num. 16. lib. 2. & 489. à
 num. 67. lib. 4. & 493. à nu. 1. & 45. lib.
 4. eam etiam veriore dicit, & contra-
 riam erroneam, Francisc. Mantica in
 tract. de coniecturis vltimarum volun-
 tatū, tit. 2. à lib. 8. à num. 30. & tenuit
 sibi contrarius Decianus cōf. 21. num.
 1. lib. 2. & in alijs consilijs relatis à Tes-
 sauro & Mantica vbi supra, eam etiam
 tenuerūt Ruinus, Crotus, Paris. & alij
 consulentes in locis à suprascriptis cita-
 tis. Tenuit etiā nouissimè Bonifacius
 Rugerius conf. 43. à num. 3. lib. 1. qui
 alios refert Burfatus conf. 61. à nu. 18.
 lib. 1. eam etiam eleganter defendit Ca-
 rolus Ruinus in l. Gallus §. quidam re-
 ctè, à nu. 60. ff. de liberis & posthumis.
 Certè sibi benè perpédatur autoritates
 autorum, pro qualibet parte inuenies
 plusquam centum autores: verum ta-
 men est, quòd exceptis Socinis & alijs
 perpaucis, alij omnes non ita simplici-
 ter dictam opinionem primam tenent,
 sed aliquando pro casus contingentia
 & varijs rerum circumstantijs, & in fa-
 uorem filiorum vltimi possessoris, vel
 ex mente defuncti pro ea consuluerūt:
 exceptis dictis Hispanis, qui indistin-
 ctè eam tenuerunt, & Molina, nescio
 quo spiritu ductus, & satis leuibus fun-
 damentis nostris, quæ à Rolando de

Vale dicto conf. 100. transcripsit, eam
 non solum veriore, sed admodum cer-
 tam dicit, & quæ omnino seruari de-
 bet etiam in transuersalibus, vt patet
 ex periculosis extensionibus, quas in c.
 7. & 8. dicti lib. 3. tradidit, ad represen-
 tationem legis. 40. Tauri. Autores ve-
 rò qui hanc secundam opinionem te-
 nent, vt in plurimum, in substitutione
 vulgari & fideicommissaria simpliciter
 eam defendunt, & eam nouissimè &
 acerrimè tutatur doctissimus, & subti-
 lis ingenij Menochius conf. 124. lib. 2.
 per totam: & ni fallor, licet autores cō-
 trariæ opinionis pro ea Accursiū, Bart.
 Imol. Paul. & alios antiquiores allegēt,
 videri meo, contrarium ferè omnes an-
 tiquiores tenuerunt, & expressè cōtra-
 riū tenuit Albericus in l. nam ita. §. in
 fideicommissio, in fine. ff. de leg. 2. & Ac-
 cursius sibi glo. magna, licet dubitet, qui
 sint proximiores post nominatos, qui
 in fideicommissio familiæ relicto, post
 eos admittuntur, & ponat, nominatos
 cōsobrinos, & post eos ex vna parte fra-
 tres patruales, qui sūt agnati, & ex alio
 nomine, & alios cōsobrinos, qui sūt
 in pari gradu cum nominatis, & post
 eos filios ex eis, & ponat etiam vnam
 opinionem, quòd illi cōsobrini & de-
 functi testatoris sobrini, tanquam cog-
 noti & proximiores in linea cognatio-
 nis, & de eo nomine, præferantur patru-
 libus defuncti, qui sūt de linea agna-
 torum superiorum, & remotiores, &
 post eos filij ex cōsobrinis, itaque
 proximiores sint inferiores, pares, aut
 immediatè sequentes, post nominatos,
 & non præcedentes, & superiores ex li-
 nea transuersalium, vt puta patruus no-
 minatorum, aut fratres patruales de-
 functi: at verò non persistit in hac opi-
 nione, & ait, quòd sublata à textu di-
 ctione, Ex eo, prout in nouis codicibus
 sublata est, melius est dicere, quòd pro-
 ximiores intelligantur, siue præceden-

res siue sequentes, ac per cōsequens superiores, siue inferiores, sine respectu ad nominatos, secundum ordinem succedendi ab intestato defuncto, & non secundum ordinem graduum respectu nominatorum, atq; ita in illo tex. post nominatos denotatur ordo successio- nis scilicet, vt succedat qui proximior est absq; distinctione, & non ordo graduum, scilicet, vt post nominatos gradatim succedat qui sunt in gradu pari, aut immediatè sequenti. Certè hoc modo sententia Accursij explicata, prout & ipse se explicat, & doctores malè intelligunt, manifestus est pro hac secunda opinione: & in hoc sensu, licet non ita explicent, eum sequuti sunt Barto. Paul. & Imola ibi. Nec Paul. ibi in fine voluit contrarium, nam in emphiteosi concessa pro aliquo & proximioribus, non expresse admisit proximiores nominato, sed dixit, quòd debebant succedere secundum ordinem succedendi ab intestato, ex l. si. C. de verborum significatione, non tamen aperuit, si ille ordo debebat considerari respectu ultimi. Dico itaque, quòd Paulus loquitur in emphiteosi concessa pro aliquo & alijs de domo sua. Duo dicit Paul. vnum, qd primò nominatus, cui principaliter fuit concessa emphiteosis, tanquã nominatus præfertur pro eius vita alijs de familia, ita quod non admittuntur omnes simul, sed ordine successiuo, per tex. in l. §. in fidei commissio, & ad hoc principaliter decidendum adduxit Paulus illam quæstionem, & licet contrarium tenuerit ibi Bald. eius tamen opinionem sequuntur ibi Imol. Alciatus, & Peralta, & repetentes õnes in. l. Gallus. §. quidã rectè, & ibi Ruinus num. 28. ff. de lib. & posthu. & in hoc nihil dicit contra hanc secundam opinionem. Alterum, quòd post eius mortem præferuntur eius descendentes: sed de hoc non principaliter agit Paulus, nec cu-

rauit, an præferrentur quia proximiores primò nominato, aut ob aliam rationem: nec in hoc facit contra dictam opinionem, tum quia in casu Paulij nullus est testator, cui debeant esse proximiores, tum etiam, quia in eo familia nominati fuit vocata ad illam emphiteosim, vnde intrat casus legis si. C. de verborum significatione, quòd illi de familia admittantur secundum ordinem succedendi ab intestato illi nominato, de cuius familia agebatur, & non domini emphiteosis, cuius respectu nulla proximitas consideratur, quemadmodum quando testator familie alicuius tertij legatum reliquit, ex Bart. in d. l. si cognatis, in fine. ff. de rebus dubijs. Præterea concessio emphiteosis, contractus est, & in contractibus pater prius filijs aut hæredibus censetur stipulari, ex Bart. in l. quod dicitur, quem ibi Aret. Imol. Alexar. Ias. & alij sequuntur. ff. de verborum obligationibus: vnde Paulus bene intellectus nihil dicit contra hanc secundam opinionem, imò eam tenet, vt dictum est.

Sed & pro hac secunda opinione manifestè facit tex. in dicto. §. in fidei commissio, in quo post nominatos admittuntur proximiores de familia, qui existant tempore mortis testatoris: vnde non curatur de nominatis nec grauatis, qui forsitan post plures annos moriuntur, & alios cōsanguineos sibi proximiores habet, qui non erant nati tempore mortis defuncti, & eis alij præferuntur. Igitur non cōsideratur proximitas respectu grauati: tum etiam ex his scilicet proximioribus, secundum verum intellectum, quem tradit ad illum tex. Præses Tessaurus vbi supra, qui magis amicus literæ est, non admittuntur õnes, sed qui ex eis in proximiori gradu sunt, & cum tex. non expresserit respectu cuius debeant esse proximiores,

Prima pars Additionum

& de familia ageretur, secundum subiectam materiam, de proximioribus de familia debet intelligi: at verò proximiores de familia testatoris, sunt ei proximiores secundum ordinem succedendi ab intestato. de quo in d.l. fin. & apertius id probat ille tex. in fine, ibi *Nisi ad vltiores voluntatem suam excederit*, vnde loquitur de testatore, & de ei remotioribus, qui de eius voluntate preferuntur proximioribus: vnde ne contingat fallacia figuræ dictionis, aut de secundum quid ad simpliciter, siue fallacia accidentis, quæ omnes in hoc casu cõcurrere possunt, in eisdem terminis intelligendi sunt remotiores & proximiores, vt vnum alteri correspondeat, scilicet respectu testatoris: & ita est intelligendus tex. in l. peto. §. fratre ff. de leg. 2. ibi *Post fratrem alienantem extra familiam testatoris admittuntur illi de familia*, non omnes, sed proximiores: & cum tex. non aperiat, cuius respectu proximiores debeant esse, & de familia loquatur, de proximioribus in familia testantis intelligendus est & sic de proximioribus testatori, ex d.l. fin. cum de eius familia agatur, & non de hæredis familia: qui licet de familia sit, continuatiuè ad testatorem, non tamen est familie caput, nec eius ibi appellatur familia, sed testatoris, qui fidei commisit, cuius persona debet spectari.

Et secundum intellectum domini Episcopi Couarrubias, quæ Menochius & alij sequuntur, scilicet quod verbum *Ex his*, intelligatur de succedentibus post proximiores testatori, qui sunt etiam proximiores testatori, cum sint proximiores ipsi proximioribus, etiam facit pro hac secunda opinione, licet cauillatione patiatur, cum proximiores proximioribus possint etiam non esse proximiores testatori, si alij sint in pari gradu cum præcedentibus proximioribus: sed licet in maioratibus & alijs bonis

vinculatis, in quibus vnus, aut duo succedunt, cauillatio vera esse possit, tamen in fidei commissio familiae, in quo plures vnus gradus succedunt, de qua loquitur d. §. in fidei commissio, & §. fratre procedere nõ potest, cum omnes proximiores testatori succedere debeant, si sunt in pari gradu: vnde post eos immediati, proximiores erunt testatori, & succedent, nõ quia proximiores possessoribus, sed quia sunt proximiores testatori, ex ordine ab intestato ipsi succedendi, de quo loquitur tex. in d.l. fin.

Ex quibus apparet, quàm expressus tex. sit pro hac opinione, & cum eo tex. in d.l. fin. in qua admittitur ordo succedendi ab intestato in fidei commissio familiae relicto, consideratus respectu testantis, qui caput familiae est, & de eo & eius familia loquitur lex, & de grauato verbum nullum: quomodo etiam loquitur dicto. §. fratre. Vnde eius respectu proximitas debet considerari: quod Paul. tenuit in dicta. l. fin. in fine, dum in relicto fratribus testatoris admisit solum fratres suos vt inque coniunctos, quia proximiores erant ei, & ab intestato illi succedere debebant. Nec quod in dicto. §. in fidei commissio, fidei commissum sit vel non sit perpetuum, aliquid facit, cum etsi prima admissione alicuius de familia deficiat, prout Menochius defendit cõf. 85. lib. 1. saltem proximitas illius non consideratur respectu nominatorum, sed testatoris. Si tamen ille tex. intelligeretur, prout Socinus Iunior cõf. 126. lib. 2. intellexit dicta. l. fin. quem reprobat Menoch. d. cõf. 124. scilicet quod ibi succedebatur per modum substitutionis vulgaris, scilicet quod grauatus fuit hæres, vel aliquis alius, de quo nulla mentio fit in illo tex. restituere familiae & nominatis, ita quod vno repudiante, succedat alius, & sic de alijs gradatim, posita repudiatione præcedentium, vel

vno admissio, alij maneat in perpetuum exclusi ad modum substitutionis vulgaris; tunc nullum esset dubium, quod proximitas deberet attendi respectu testatoris, cui immediatè succeditur per vulgarem, vt omnes fatentur. Sed hic intellectus ad d. §. in fidei commissio, est contra communem sensum doctorum in d. §. in fidei commissio, & contra Socinum Patruum in d. l. si cognatis, & cõf. 249. lib. 2. qui omnes intelligunt illum tex. in fidei commissio perpetuo, in quo succeditur gradatim, ex dicto. §. fratre, & ita est intelligendus tex. in d. l. si. quia semper Iurisperiti cum de fidei commissio familiae relicto loquuntur, id perpetuum iudicant ex nomine familiae; nam cum in fidei commissis respectu grauatorum raro fiant substitutiones vulgares, penè infinitae, vt comprehenduntur in familiae significatu, & verba sint ciuilitè & moraliter intelligenda in casu vsitato & possibili, intelligendum est, quod ex eo quod testator familiae legatum aut fidei commissum reliquit, & non personis certis, voluit bona in familia conseruari, & sic perpetuitatem inducere; aliàs, si aliud vellet, personis certis relinqueret, cum sua dispositio vna sola admissione esset consumenda. Fortius tamè est id quod dictus Socinus Junior respondet ad d. l. si. scilicet quod in prima admissione primi de familia consideretur proximitas respectu testatis, cum nullus alius sit, cuius respectu debeat considerari; nam grauatus potuit non esse de familia, & ideo nulla de eo mentio fit in dictis iuribus, quod etiã Simon de Pretis dixit ad tex. in d. §. in fidei commissio. Nec valet responsio Menochij scilicet quod quia fidei commissum est, & familiae relicto, saltem debet praesupponi vna admissio, & vna restitutio, in qua litigetur de proximitate, & sit persona de familia admissa eade qua dubitetur, an eius respectu debeat

considerari proximitas, aliàs, dicit ipse, non esset fidei commissum familiae, si vel vnus de familia non fuisset grauatus, & fieret ab eo vna restitutio, hæc enim vana subtilitas est, cum esse vel non esse fidei commissum, solum praesupponat aliquam personam honoratam & grauata de restitutione facienda, vt in casu illorum iurium potuit esse, vel hæres, vel alia extranea persona; & quod persona cui debeat fieri restitutio, sit familia, satis poterit verificari, si vel omnibus de familia restituatur, vel aliquibus proximioribus de familia, vt sic, & non vt Petro vel Paulo, & tunc diceretur fidei commissum familiae relicto, quia vel gradatim debet transire in omnes de familia, vel saltem successiuè, vno nolente, in alios de familia, vsque dum omnes percurrat, & tunc verificabitur nomen collectiuum familiae. Melius ergo respondetur, quod in casu d. §. in fidei commissio, secundum communem intellectum, primi admissi fuerunt nominati, post quos debebant succedere proximiores, & vertebatur dubium quorum respectu debeat considerari proximitas eorum, cum & ipsi essent de familia, an testatoris, & resoluitur in forma dicta, at in casu dictae legis finalis solum quaeritur qui contineatur familiae appellatione, quando fidei commissum familiae relinquitur, & respondetur, quod parentes & liberi & alij succedentes ab intestato defuncto. In quo facit pro hac opinione, nec curatur de primo nec secundo admissio, vnde frustraneum & diuinatorium est, quod Socinus Junior commentus in sua responsione est.

Ex quibus iam apparet, malè ambos Socinos, & fautores contrariae opinionis, adduxisse pro ea dicta iura, putantes, quod verbum, Ex eo nomine, de quo in, §. in fidei commissio intelligebatur

Prima pars Additionum

batur de consanguineis de nomine, & gradu nominatorum, & eis proximioribus, ut in exemplo de consobrinis ab Accursio posito, & verbū, Ex his, de ab istis descendentes, & eis proximioribus: cum illa dictio, co, sublata sit in novis codicibus, & si non esset sublata, relatio quam importat, iungitur nomini defuncti, scilicet quod successores debent esse ex eodem nomine & familia cum defuncto, & non curatur de particulari nomine & gradu nominatorum: & idem valet quod ex nomine, & quando referretur ad nomē nominatorum, esset relatio respectu nominis & familiae, quia nominati & successores de eadem familia esse debebant, non extranei ab ea, licet de propria familia nominatorum per aliam cognationem, ut omnes fatentur, non tamen respectu gradus vlla relatio est: itaque identitas quam verbū Ex eo importat, est identitas eiusdem parentelae, non eiusdem gradus, lineae, aut descendente: & dictio, ex his, ut supra diximus, ad ipsos proximiores referatur, non notando eorum descendentes, sed proximiores ex eis respectu defuncti, de cuius successione agitur in illo tex. In fidei commissis enim primo testatori succeditur, ex l. coheredi. §. cum filiae ff. de vulg. & ibi omnes, & Menoc. late vbi supra. Et licet successio fiat per medium grauati, nulla tamen ratio cogit, ut eius persona consideretur, qui non liberè dominus, sed minister restitutionis sit, & ab illo non capiat fidei commissarius, ex l. vnum ex familia. §. si de Falidia, de leg. 2. ut late contra Socinum comprobatur Menoc. vbi supra.

Minusque facit dicta l. si. cum etsi fateamur quod in successione fidei commissi seruandus sit ordo successionis ab intestato, tamen negamus esse considerandum respectu grauati, sed respectu grauantis & capitis familiae, cui succeditur, & ita intelligitur

tex. in d. l. si. ut supra diximus.

Hac sunt vrgētiora fundamenta quae pro hac parte fiunt: alia vana & futilia sunt, lexque finalis ad Trebell. non probat hanc opinionem, ibi enim ideò terror non utrinque coniuncta fratri decedenti, & onere fidei commissi grauato à testatore, admissa fuit cum fratre utrinque coniuncto, & inuicem in pupillari substituto cum defuncto, quia id constabat ex voluntate ipsius testatoris, qui in substitutione fidei commissaria quam fecerat vni ex tribus inuicem grauatis, quia non erant eiusdem matris omnes, ut eos parificaret, reseruauerat bona materna & auita, ut ad fratrem de trunco redirent, & in paternis solum substituit, quia omnes erant eiusdem patris testantis filij, & ei vel eis reseruauit morientis portionem: & cum solum essent tres, vno moriente, numerus pluralis verificari non posset, nisi ambo superstites succederent, & sic apparebat de manifesta testantis voluntate, quam ibi Iurisconsultus ponderauit. Nec pro contraria potest retorqueri à contrario sensu, scilicet si non fuisset facta dicta reseruatō, & quia in ratione dubitandi maiorem coniunctionem, & reciprocam substitutionem adduxit Iurisconsultus, argumentum enim a contrario sensu non est semper validum in iure, nisi euidenter & necessariò colligatur ex eo dispositio contraria in casu contrario, ut Iason, Purp. Mantua & alij resoluunt in l. i. ff. de officio eius cui mandata est iurisdictio: at verò ex illo tex. non deducitur expresse quid Iurisconsultus in casu quo non appareret de illa voluntate, decideret, forsitan tunc ad proximitatem defuncti recurreret, vel non, & sic nihil in contrarium praecise inferatur ex illo tex. Minusque probatur l. is qui cum plures. ff. delegat. 3. nam ibi inter

inter collibertos nulla maior coniunctio naturalis erat respectu patroni, ultra coniunctionem testamentariam, scilicet quia aliquibus simul aliquod prædiū legauit, ita vt de suo nomine & familia non exiret, & ait Iureconsultus, quod omnes colliberti, vno mortuo, succedunt in eius parte, quia omnes sunt de familia, & omnes æque cōiuncti cōiunctione naturali, tam grauato, quam testatori, illaque coniunctio testamentaria licet faceret ad dubitandū de voluntate testantis in casu illius tex. nihil tamen facit ad nostrā quæstionē, cum agamus de coniunctione naturali, quæ in illo tex. æqualis inter omnes libertos erat, siue inter se, siue respectu sui patroni, & omnes de eius familia in eodem gradu: & iste est verus tex. intellectus. Sufficiet tamen q̄ opinio ista in puncto iuris verior est, & contraria falsa, nisi in casibus de quibus infra. Nec pro ea facit d. l. si. nec tex. in d. §. in fidei commissio, quia iam supra responsum est. Nec doctrina Bar. in l. re coniuncti, num. 43. de leg. 3. cum Bart. ibi in substitutione vulgari non curet de maiori coniunctione respectu grauati, sed solū in pupillari: de fidei commissaria verbū nullū, & contrarium diceret, si de ea loquutus fuisset & in pupillari dubitant Crotus & Ripa & alij repetentes ibi, quos Menoch. supra refert. Nec etiam facit tex. in c. 1. in fine, de natura successionis feudi, cum & in feudis diuisibilibus loquatur, quæ hæreditaria sunt, in quibus succeditur vltimo possessori, atque ideō eius proximitas consideratur. Nec coniectura. l. cum auus, in fauorem filiorum grauati conuincit, cum nō improbet, sed limitet secundā opinionem in suo casu, ac primam in eo solo probabilem faciat: sed hoc solū, quando grauamen ab ascendentibus descendentibus, qui cū liberis moriuntur, impositū est, restituendi pro-

ximiori, quem tunc ex dicta coniectura filij excludunt, non verò si ab extraneis & transversalibus secundū communem resolutionem, de qua per Menes. in l. cum acutissimi. C. de fidei commissis num. 25. & 26. & Menoch. latissimè lib. 4. de præsumpt. præsumptio. 89. nu. 55. & nota. Couar. q. 38. vbi supra: extra verò hūc casum, licet hæc coniectura esset aliqua, nō tamen cōuinceret semper in fauorē filiorū grauati, nisi alia concurrerēt. Præterea perpetuitas fidei commissi, & pluralitas substitutionū secundū quā testator prospexit futurū euentū, & ideō nō cogitauit de suis cōsanguineis existētibus tēpore mortis, sed de his, qui adessent tempore delatæ successionis, & ex quibus proximiores vltimo moriēti certiores erant secundū iuris regulas, nihil ad rē facit, cū etsi proximiores, testatori admitti deberent secundū opinionē quā defendimus, hi etiā & certi esse possunt tempore delatæ successionis. Nam fingamus primò admissos aliquos testatori proximiores, eis mortuis, qui sunt in pari gradu, erunt etiam proximiores, & eis mortuis, alij gradus sequentis, vt puta filij eorū, & eis mortuis, qui itidē sunt in pari gradu, eisq; mortuis, filij eorū, & sic de singulis: ex quibus apparet nullam esse difficultatem aut impossibilitatem in tali successionē, vt Molina putauit, existimans ex cursu annorum posse nesciri successores transversales, aut testatori proximiores; id enim falsum est, facta tali computatione, & hodie sunt plura anniuersaria, in quibus ex consuetudine sic succeditur, & non deficiunt successores, nec est difficilis eorum inquisitio ex relatione ad proximiores qui successerunt. Fateor tamen, quod facilius erit, considerando possessores, nisi fieret contra testantis voluntatem suos proximiores vocantis. Alia verò fundamenta

Prima pars Additionum

Socinorum nulla responsione indigēt, licēt eis, exactē Menoch. responderit.

Ex quibus apparet absque dubio in puncto iuris cōmunis veram esse hanc secundam opinionem: sed quia praxi non semper conuenire poterit, nec ei adaptari, secundū temporum varietatem & fines testatorum fidei commissi perpetua & maioratus facientium, vnde licēt speculatiuē vera sit practicē tamen aliquando deficit: pro eius resolutione & concordia doctorū dissidentium cum hodierno vsu, considero calūs sequentes.

Primus est, quando testator per viā substitutionis vulgaris vocauit cōsanguineos, proximiores, vel familiam; quæ prima aditione & admisione cōsumitur, & tunc absque dubio debent præferri proximiores testatori, cui per vulgare succeditur, vt Bart. in d.l. recōiuncti, existimauit, quē Socini & ones supracitati in concordia sequuntur.

Secundus est, quando eos vocauit per viā substitutionis pupillaris, scilicet, vt succedant filio suo pupillo, si in pupillari ætate decedat, & tūc licēt admodum dubium sit, vt ibi Rip. existimauit, quia tamen substitutus pupillo succedit, cōsideranda est respectu eius proximitas, nisi aliud, vel ex verbis, vel ex voluntate testantis cōiecturata colligatur: & ita voluit Bart. vbi supra, cū quo est communis opinio.

Tertius est, quando cōsanguineos aut proximiores vocauit per viā substitutionis fidei commissariæ, grauando heredem, vel aliū, vt illis restituat, & tunc si eos vocauit per modū vulgaris temporaliter scilicet vt post grauatum succedāt proximiores, & eis admisis, alij excludantur, & repudiantibus, alij gradatim admittantur, prout intellexit Cumanus d. §. in fidei commissio, & Socini Jun. d. l. si. & tūc quia prima admisso est proximiores, & grauatus potuit

non esse de familia, nec de eo mentio sit in illis iuribus, & quia succeditur per modum vulgaris, & semper testatori, nam in fidei cōmissaria etiam succeditur testatori, vt dictum est, consideranda est proximitas respectu testantis, vt etiam ipse Socinus Iunior fatetur, & Menochius vbi supra: sed hæc rarō poterunt euenire, nam semper qui familiam aut cōsanguineos vocat, perpetuitatem vult, vt latē deducit Portius Involensis, qui opinionē Socini defendit cons. 122. per totum, ac per consequens non cessat fidei cōmissum prima admisione, & semper vertetur dubium, de quo in quæstione: semper tamē seruanda est dispositio tex. in d. l. cum auus, vt filij grauati, si & ipse de liberis sit, præferantur substituto, si ex alijs coniecturis de voluntate cōtraria non appareat.

Quartus casus est, si testator fecit fidei commissum perpetuum non qualificatū qualitate primogenituræ & maioratus, inter proximiores de familia: quod apparet, quia iussit semper in bonis vincularis succedere duos vel tres ex proximioribus, quod primogenituræ repugnat, vel etiam si iussit vnum post alium succedere, non tamen per viam primogenituræ, quia non vocauit filium maiorem, sed absolutē post primū nominatū nominauit cōsanguineum proximiorē, & deinde q̄ res vadat de cōsanguineo in cōsanguineū proximiorē, tunc succedet cōsanguineus testatori proximior ex vi verborum, & ex dicta opinione, & ex tex. in d. §. fratre, intellecto vt nos supra intelleximus, & hæc fuit doctrina Bartoli in dicta. l. si cognatis, in fine, vbi dixit, quod si testator legauit cōsanguineis, intelligitur legasse cōsanguineis suimet, & quod succedent ordine successiuo, vt in dicto §. fratre, & si legauit familiæ Titij

extra-

extranei, vel eius consanguineis, omnes succedēt, & nō proximiores Titio, vt in primo casu, denotans in eo succedere ordine successiuo proximiores testatori & hęc opinionem: plures qui opinionem Socin. sequuntur, eam tenent, vt Portius in d. conf. 122. Tiber. Decianus, Roland. Rip. d. num. 31. & alij citati à Simone de Pretis dicto nu. 34. licet ipse post contrarium teneat, & hęc est magis cōmunis opinio ex numero autorum, quam ex proposito defendit idem Rolādus à Valle conf. 38. & 39. per totum, lib. 4. & hęc opinio in anniuersarijs & patronatibus antiquis rusticorum semper practicabatur, cum in eis ex ordine dictę vocationis, & ex paruitate & ignobilitate rerum vincularum, & ex qualitate personarum, nec cognoscebant maioratus, nec primogenituras, sed solum hęc fidei commissa familiaria, per quę memorias suas conseruabant, vt temporibus Iurisconsultorum fieri solebat. Et licet quando vnus succedit, maioratibus assimilentur, & per eos regulētur, vt Regnicolę fatētur, in multis tamen deficient à natura maioratus, fateor tamen, quod in praxi raro admittitur hęc resolutio, nisi antiqua consuetudo succedendi eam confirmet, quę omnino seruanda est, ex notatis à Molina lib. 2. de primogenijs. c. 6. per totum, & à Velasquez de Auēdaño in l. 41. Tauri. glo. 1. a num. 3. cum sequentibus, vbi dicit, quod si non appareat testamentum fundationis, consuetudinem debere esse immemoriam, si verò appareat, & sint aliqua verba dubia respectu considerandę proximitatis, & tunc minus temporis sufficit, allegat Paul, Molin. & alios: quanto magis id obtinebit, si in testamento vocatus sit consanguineus proximior: & ita semper consului, & sic praticatur.

Quintus casus est, si testator erigat

primogenituram, quod apparebit, tūm ex qualitate bonorū vinculatorū, tūm quia alia verba expressit, quibus manifestabat velle cōseruare suam agnationem, nomen & arma; tūm etiam, quia filios primogenitos nominatorum vocauit, & quia plures gradus substitutionum fecit, semper filios primogenitos nominatorū vocando, vel scēminas exclusit, vel aliās dixit quod maioratum facere volebat, tunc quia maioratus & primogenitura à principio lineę naturaliter descendit ad omnes qui ex illa lineā descendunt, & ea finita, vadit ad lineam secundogeniti, & melius cōseruatur per lineas rectas descendentium, & proximiorū possessoribus, qui & ipsi ex descēditibus sunt, & ex immediata lineā, quam superiorū transversalium, in hoc casu seruanda omnino est, propter præsumptam defunctorū mētem, Socini opinio, cui omnium prouinciarum vsus applaudit: & ita Simō de Pretis plures allegando fatetur, & Episcopus Couarr. dicta. q. 38. Portius & alij quā plures, qui priorē opinionē tenuerunt, & tex. in d. c. 1. de natura successio nis feud. in fine: & procedēt repræsentationes, de quibus per Molinam in d. c. 7. & 8. & per Tauristas in l. 40. Tauri & linearum continuatio, de quibus per Burgos de Paz conf. 29.

Sextus casus est, si testator in casu quarto & quinto post speciales vocationes vocauit suum proximiorē consanguineum, tunc in casu quarto absque dubio semper succedet proximior testatori, finitis primis vocationibus, salua dispositione dictę. l. cum auus, in descendentibus à testatore & prima nominato simul, non in alijs, & in casu quinto, finitis lineis primorum vocatorum, post quos vocatus est suus consanguineus proximior, in primo successore, vt proximior, quia ipse nullam aliam lineam continuat, nec in-

Prima pars Additionum

greditur, sed caput lineæ est, considerabitur proximitas respectu testantis, post vero eius descendentes in primogenijs, lineis rectis succedent, non in fidei commissis, nec aliâ interpretationem patiuntur verba, Suus, meus, & similia, vt dixit additio Barto. in d.l. si cognatis. Roland. d. conf. 70. & hæc est communis opinio, & cõtraria communiter reprobata, vt Decianus & Crassus vbi supra dixerunt, & de ea nõ est dubitandum.

Septimus casus est In Regnis Ducatibus, & alijs Regalibus dignitatibus semper seruetur dictus ordo primogenituræ, & ita procedit lex Partitæ supra citata.

Vltimus casus est, Si proximior grauato non sit de familia testatis, nullatenus succedit, & ita omnes citati fatentur.

Ex quibus apparet, in præsentia decisione malè iudicasse Senatam Supplicationum, dum in fidei commissio, & annuarius a trãuersali in trãuersalem clericũ fundato, & suis proximioribus semper vocatis, nulla alia substitutione per viam primogenituræ facta, excusit proximiorẽ testatori reprobata sententia alterius Senatûs, nisi ex sua lege Lusitanæ & particulari consuetudine moti sunt. Sed tamen illa lex, etiam prædictas patitur interpretationes, quæ omnia, censura melius sentientis semper salua, dicta sint, & sic ad honorem diuini nominis manet hæc quæstio resoluta melius & copiosius quàm vllus ex Hispanis scribentibus eam resoluerit.

Additio ad Decisionem

Octauam.

N Vm. i. ibi, *Communis est opinio.* De hac opinione, an pater possit præiudicare filijs in emphiteosi acquisita

pro se & filijs, vide quæ diximus ad decisionem quintam nu. 7. & vltra Velascum, Caldas, Turretum, & alios ibi per me allegatos, vide Menoch. conf. 162. num. 1. & 4. & conf. 155. à num. 25. & conf. 158. à num. 58. lib. 2. & conf. 61. à num. 21. lib. 1. & melius cõf. 309. lib. 4. per totum, & conf. 286. lib. 3. Ceph. cõf. 272. num. 30 & 152. num. 16 lib. 2. & conf. 12. per totum, & conf. 29. num. 18. lib. 1. & conf. 302. & 337. num. 16. lib. 3. & conf. 608. num. 32. & 594. num. 10 & 469. à num. 104. lib. 4. vbi ex his colliges, veram esse distinctionem quam fecimus in dicta decisione, & de consuetudine vendendi emphiteosim in præiudicium vocatorum, de qua ibi mentionem fecimus, videndus est Bursatus, qui eleganter loquitur, consilijs 40. 82. 29. num. 1. lib. 1.

Num. 2. *Ad illud Barto. dictum, &c.* Contra decisionem Bart. in §. Flavius, communis & verior resolutio est, quòd pactum adiectum in tertij fauorem, si illi ius sit quæsitum, non potest reuocari in eius præiudicium de consensu ipsorum paciscentium, de qua vide Menoch. conf. 191. num. 43. & num. 53. lib. 2. & conf. 91. num. 75. lib. 1. & conf. 92. à num. 25. eo lib. & nu. 74. & conf. 388. à num. 34. lib. 4. Fab. Turret. conf. 61. Burgos de Paz cõf. 26. à nu. 8. Cauallca. qui Gutier. Riminal. & alios allegat. de cõf. 42. num. 16. part. 1. Rolan. conf. 19. num. 19. lib. 1. & conf. 10. num. 37. lib. 3. Tessaur. decis. Pedemon. 70. Ceph. cõf. 12. num. 30. lib. 1. & conf. 302. à nu. 88. lib. 3. & conf. 440. num. 1. eo libro, & conf. 312. à num. 13. lib. 3. Rodericum X Suarez in repetitio. l. quod iã in prioribus, quæf. 8. per totam, de inefficacioso testamento, & ibi Valoes in additione lit. A. allegat Couar. Molin. Menchac. Didac. Perezium, Dueñas Matiegum, Pelaez de Mieres, & Tellũ Ferdinandum, & alios regnicolas, & hodie ex
l. Regni

l. Regni 2. tit. 16. lib. 5. recop. non est de ea dubitandum, cum ex stipulatione tertio queratur ius irrevocabile, licet non acceptauerit, ut late probat Anto. Gomez in l. 40. Tauri a num. 29 Xua- rez vbi supra, & alij quam plures quos allegant Azeue. n. l. 2. tit. 16. lib. 5. recop. licet ipse & Olanus, Molina lib. 4. de primogenijs c. 2. a num. 58. cum sequentibus contrariam opinionem teneant, non semper requiri acceptationem absentis, & ante eam posse pœnitere donantem aut promittentem, & quod plus est, ipse Molina cum Curt. Alex. & alijs, absolute putat, quod etiam si notarius stipuletur pro absente, requiritur eius acceptatio, & ante eam non est perfectio contractus, ac per consequens potest reuocari ex pœnitentia donantis, aut promittentis & si hoc verum est: absolute ante acceptationem tertij, etiam si alius legitime pro eo acceptauerit, vera est Bart. opinio, quam cum pluribus limitationibus. Aret. Alex. Socin. Ias & alij ibi sequuntur. Sed certe eius opinio, quam nec bene nec male fundat sed solum aliquibus allegat. omnibus autorum contentus est, & dicit contrariam repugnare iuris principijs (licet defenderit cum pluribus Parisius cons. 77. lib. 1.) manifeste etiam in terminis iuris communis falsa est, nam licet ex regula communi alteri per alterum actio vel obligatio non queratur, id fallit, nisi notarius pro absente stipuletur, qui ex communi consuetudine aij ex vi officij publici acquirere potest, ut bene Bart. Alb. Ang. & omnes affirmarunt in l. 2. ff. rem pupilli saluam fore, & in l. neci §. eorum ff. de adoptionibus. Si igitur alteri notarius acquirere potest, manifeste sequitur, absentis sine cessione vtilem actionem ex stipulatione notarij esse acquisitam, & promittentem valida existente promissione, remansisse efficaciter obligatum,

eiusque rati habitio solum requiritur, ut vel ipse non repudiet, vel maneat etiam obligatus. Igitur non potest ius illud sibi auferri absque eius consensu, ut manifeste probat tex. in l. si pater. C. de pactis conuentis, & in l. fin. ff. de pactis, & in l. cum a socero, & ibi Bal. C. de iure dotum, & in c. si tibi absenti, de prebendis in. 6. & in l. si insulam. §. fin. ff. soluto matrimonio, & in regula id quod nostrum, de reg. iuris ff. vbi Decius & Cagnolus plura concordantia allegat: & plura alia iura allegat Ant. Gomezius vbi supra. Nec notata in l. absenti ff. de don. & in l. consensus. ff. de actionibus & obligationibus, & in l. i. in fine ff. de contrahenda emptione, quicquam obstant, cum loquantur in contractu inter abentes facti, nullo pro absente acceptante, qui validus non est sine acceptatione absentis per literas & proprium nuntium facta, secus si notarius acceptaret. Nec obstat. l. qui absenti. ff. de acqui. possess. ex qua Molina colligit, quod qui absenti donat aut promittit, non aliter obligari vult, quam eueniente acceptatione absentis, ad quam refert suam promissionem; id enim verum non est, nisi ipse exprimat, cum pure & simpliciter se obliget, cuius obligatio resoluitur & cessat, absente non acceptante, secus vero est quoad ad possessionem admittendam in casu dictæ. l. qui absenti, nam quando quis suam possessionem alteri cedit, non eam simpliciter pro derelicto habet, sed alij cedit, vnde ex eius voluntate ita a se abdicat, si ad alium eum tradit perueniat, & ante ipse censetur habere, saltem civilem ex animo, quam alius absque apprehensione acquirere non potest, cum talis acquisitio quid facti sit, & naturaliter acquiratur obligatio vero & actio, iuris sunt, & legis ministerio, absque facto acquiruntis, illi acquiri possunt, & iure naturali absque eius

Prima pars Additionum

consensu ab eo auferri non possunt: nec claudicatio contractus aliquid facit, scilicet quod donatarius possit repudiare, & non donans post donationem, hoc enim est ex natura actus, nam inuito non confertur beneficiū, ex regula iuris, de qua per Cagnol. ibi (qui contra opinionem Molinæ tenet) at verò licet inuitus, debet quis in obligatione quam iam fecit sistere, qui etiam volens fecit, & ex natura actus admittitur claudicatio contractus, ex tex. in l. Iulianus §. si quis a pupillo. ff. de actio. empti. notat additio Bart. in l. cū lex, in fine. ff. de fideiussoribus, imò nec hic terminis paribus consideratis, contractus claudicat, nec vni permittitur quod alij denegatur: multo magis falsa est in terminis iuris regij, de quo in d. l. 2. cū ex eo semper alteri per alterum actio quaratur, & si acquiritur illi, nescio quomodo, si ipse ea velit vti, sine eius consensu ab ipso auferri possit, nec vlla acceptatio ibi necessaria est, licet eam autores regni constringant, supradictis exceptis. Nec etiam Bart. opinio vera est, cum ei manifestè repugnet tex. in l. quoties, in fine. C. de donationibus quæ sub modo, & lex Partitæ, quæ Xua rez allegat, cui ipse nullum bonum re sponsum accommodare potest, nam quod ibi misceatur contractus innominatus cum nominato, ac proinde admittatur pœnitentia, vt in l. si pecuniam ff. de conditione causa data, mihi non satisfacit, quippe qui cogitem, duas ibi interuenisse donationes, alteram formalem in fauorem præsentis, alteram virtualem in prima inclusam in fauorem absentis: tūc etiam, quia cum contractus innominatus misceatur cū nominato, fomentum ab illo recipit, quemadmodum, & pactum nudū vestiebatur coherentia contractus, cui miscebatur, & fomentum ab illo sumebat, ex l. pacta conuenta. ff. de contrahēda

emprione, vnde non debet ex pœnitentia reuocari, quemadmodum si stipulatione roboratus esset, vt in l. ex placito, de rerum permutatione. Præterea in contractibus innominatis solum re integra admittitur pœnitentia, vt in d. l. si pecuniam, at non video, quod in casu d. l. quoties, res sit integra, facta donatione & re tradita, & sic ab vtraque parte contractu perfecto, amplius Imperatores, Diocletianus, & Maximianus in d. l. & in d. l. si pater, ex æquitate & contra iura antiqua, & decisionem tex. in l. cū res. C. de donationibus, de derunt vtilem actionem absentis: vana tamē & inutilis esset illa æquitas, si ad nutum concedentis aut donantis frustraretur: nihil tamē in rei veritate amplius contineret, quàm si soli donanti ius esset acquisitum, quod ipse remitteret, vt in casu tex. in d. l. cū res, præsertim cū in donationibus iam tunc esset admissum, quod quis alteri acquirere posset, actione in eius persona remanente, vt in d. l. cū res, quemadmodum fiebat in contractu mutui propter eius frequentiam, & singularia præcepta, vt in l. certi condictionis §. si numos. ff. si certum petatur, & ibi Aret. & omnes. Fateor tamē quod ante dicta iura noua, vera fuisset opinio Bart. tūc quia alteri acquirere extraneus non poterat, tum etiam, quia si aliqua obligatio in donatione, ex pacto in fauorem tertij apposito resultaret, manebat in persona donantis, qui illud repudiare poterat, & ita procedunt. l. 3. & l. quæsitum, ff. de seruis exportandis, & l. 2. C. si mancipium ita fuerit alienatum, vt manumittatur, vbi & amplius pactum manumittendi domini causa positum fuit, licet in d. l. quæsitum, appositum dicatur amborum contrahentium causa, & ideo non potuisse remitti ex sola donatoris pœnitentia: quod ad illum tex. diuinatorium est, & verius mihi videtur,

vt iura iuribus concordemus, quòd in casu illius tex pœnitente venditore, & manumisso seruo ab emptore, nulla actio ex venditò poterat ipsi venditori dari; tùm quia illa cessabat pœnitente venditore, in cuius fauorem pactum appositum erat, aut seruo manumisso, etiam contra venditoris voluntatem; quia cùm actio exempto daretur ad implendũ id quod in contractu conuentum fuerat, non poterat ibi dari, quia cùm pœnitentia & manumissione contractus extinctus erat, nulla actio ad dictum implementum dari poterat: non tamen aperit Iurisconsultus an alia actio detur contra emptorem manumittentem, quia aliud genus negotij erat, de quo non agebat, sed solum de actione exempto. Nec mireris, quomodo ex contractu aut pacto in fauorem serui nascatur actio, vt in casu tex. in d. l. si pecuniã §. 1. etiam fundata in domini persona: nam id ob libertatẽ est, aut quia traditio actum naturalem continebat, in qua valet pactum in fauorem tertij appositum, vt in l. ea quæ ciuilit. ff. de acquir rerum dominio, quam sic intelligit Couar. l. c. 14. col. 2. Nec opus est ad illorum iurium interpretationem, recurrere ad naturam contractuum innominatorum, vt scribentes ibi aduertunt, & in d. §. Flauius, nec dubitare, an aliqua actio seruo, vel officium iudicis esset quæsitum ex illo pacto, vt Couar. Socin. & alij in d. §. Flauius dubitant, verius est enim, ante mortem domini nullam actionem nec ius seruo quæsitum, licet eo mortuo, cùm iam pactum ab eius hærede reuocari non posset, nil mirum si saltem officium iudicis pro libertate adipiscenda illi quærat: & ita procedit tex. in d. §. Flauius, iuncto tex. in d. l. 3. & l. 1. ff. qui sine manumissione. Nec etiam pro Bart. facit. l. si pater. ff. de manumissis vindicta, cùm ibi filius ex patris permissione & manda-

to, & non per viam alterius contractus & obligationis, libertatem seruo dare debebat, vt glo. ibi explicat, quam Benedictus de Plumbino ibi sequitur: at verò mandatum cessat mandantis voluntate cessante.

Vides igitur ex his, nec Bart. opinionem esse veram, quæ iudicando & consulendo non seruatur, nec aliam Molinæ & Regnicolarum dicentium, in pacto pro absente interposito requiri acceptationem, & ea non facta posse reuocari ante acceptationem, nec sufficere notarij stipulationem: hæc enim manifestè legibus & rationi naturali repugnant, & legi regni. 2. d. tit. 16. Et in hoc quod de notario dicit Molina, infiniti contradicunt, quos videbis cõgestos per Iul. Clar. qui contrarium tenet lib. 4. sententiarum §. donatio quæst. 12. & 13. latissimè per Rolan. a Valle conf. 19. lib. 1. per totum & per decisionem Pedem. 32. Rimi. Iun. cõf. 112. a num. 238. lib. 1. Menoch. conf. 92. num. 76. lib. 1. Ceph. cõf. 33. lib. 1. Anto. Gabriel in suis communibus, conclusio. 5. tit. de donationibus, Port. Imolensem conf. 176. num. 15. lib. 1. & alios infinitos cõgerit Ioan. Botta conf. 58. a num. 23. lib. 1. & cõmunistæ omnes lib. 8. communium tit. 32. num. 73. & 75. & 80. 81. 82. & ego contra dictas opiniones semper cõtulerem, & iudicarem, nisi absens esset in tanta mora acceptandi, quòd res derelicta videretur; vt in d. l. absenti notatur, & pluries sic vidi iudicatum, licet Molina & alij de contraria praxi testentur, quæ certè, nulla mora existente acceptare debentis irrationabilis praxis est, si est de quo dubito.

Num. 6. ibi, *L. cùm à matre*. Quando filius hæres patris aut matris possit venire contra alienationem factam à patre vel matre de bonis fidei commissi, maioratus, emphiteosis, aut alijs vinculis, & de intellectu dictæ. l. videndus est

Prima pars Additionum

est latè Pinelus in. l. 1. parte. 3. à num. 92. cum sequentibus. C. de bonis mater- nis, & Molina de primogenijs lib. 4. c. 1. à num. 16. Burgos de Paz conf. 34. à num. 38. & 14. num. 71. & 40. num. 5. Valdes ad Xuarez in. l. quoniã in prio- ribus, ampliacione 7. lit. E. cum sequē- tibus, vbi solùm autores allegat. Alua- rus Valascus consultatione. 69. per to- tam, Menoch. conf. 274. à num. 60. & 203. num. 25. & 231. num. 2. & 264. nu. 19. lib. 3. & conf. 89 lib. 1. Rimin. Iuni. conf. 23. à nu. 34. Bursat. conf. 49. & 3. & 82. lib. 1. Cephalus conf. 532. à num. 20. lib. 4. Fabius Turretus cõs. 10. à nu. 13. lib. 1. vbi infinitos allegat. Hiero- nymus de Portoles in tract. de confor- tibus, & fidei commissõ legali. c. 23. per totum, Matien. in. l. 7. glo. 1. à num. 66. tit. 2. lib. 5. recopil. Boeri. decis. 23. Ca- ualca. in tract. de vsu fructu mulieris, à num. 98. Roland. conf. 71. à nu. 36. lib. 2. & conf. 30. num. 29. & 34. à num. 71. lib. 4. Greg. Lopez in. l. 24. tit. 15. par. 5. versi. *entonce*. Bursat. conf. 173. à num. 64. lib. 2. & hi alios infinitos allegant. Idem facit Tiraq. in tract. de retractu lib. 1. §. 1. glo. 9. à num. 50. & communis resolutio est, quòd hæres absque benefi- cio inuentarij non potest rescindere alienationem à defuncto factam, nec venire contra eam, etiam in bonis fi- dei commissõ, aut alij vinculo suppo- sitis; respectu tamen bonorum feuda- lium, aut de emphiteosi ex pacto & pro uidentia, & non hereditariorum, nec de feudo aut emphiteosi hereditaria, quæ alienari non possunt, ne cõtingat alienatio, licet dissensio sit inter auto- res, verius est, quòd potest contraueni- re, offerendo damna & interesse, & idè in bonis maioratus existimat Molina vbi supra: quod mihi admodum ratio- nabile videtur; in emphiteosi verò quæ vendi potest etiam domino requisito, vel ex pacto vel ex cõsuetudine in præ-

iudiciũ successorum, idem iudican- dum est quòd de emphiteosi heredita- ria. De hærede verè cum beneficio in- uentarij maxima cõtroversia est inter autores, & magis communiter conclu- dunt, quòd in alijs bonis, exceptis su- pradictis, non potest contrauenire pro rata bonorum quæ à defuncto habuit; & ita existimant Bal. Paul. Corne. Iaf. & alij in. l. fi. §. in computatione C. de iure deliberandi, & alij quos supra cita- ti referunt: & licet hæc opinio, quia communis est, & quam ferè omnes te- nent, tenenda sit iudicãdo & consulē- do, mihi tamen suspecta videtur; nam si per tex. in d. §. in computatione, hæ- res ex beneficio inuentarij, remanet cre- ditor defuncti, vt antea erat, nec actio- nes confunduntur, & habetur ac si nõ adijisset, ipseq; creditor defuncti sit re- spectu rei alienatæ, non video quare non possit contrauenire, vel soluendo interesse, vel dimissis bonis heredita- rijs. Nec me cogit regu. Quem de eui- ctione, &c. nam ea cessat dimissis di- ctis bonis, quibus dimissis, ex benefi- cio inuentarij non tenetur amplius de euictione, ex d. l. fin. §. & si præfatam. Nec etiã obstat regu. Ex qua persona, de qua doctores loquuntur, nam non militat lucro dimisso. Nec representa- tio, quæ magnam vim autoribus facit, plurimũ nos mouet: quippe quia licet nomine & figura appareat, & in aliqui bus maneat in cõmodum hæredis qui adiuit cum beneficio inuentarij, & in eius damnum, si hereditatem dimitte- re non vult, attamè quoad realem ef- fectũ sublata est ex d. tex. si hæres ex ea aliquod damnũ patiat: vnde pro- babilis videtur opinio Alberici in d. §. qui propter interesse rei alienatæ con- cessit hæredi contrauentionem dimis- sis bonis, aut interesse euictionis solu- to: quod dictum notabile Molina vbi supra dixit. Quidqui itamen sit, nisi magnum

magnum hæredis ex non contrauentione dānum appareat, aut publicum veretur interesse in conseruatione familiarum, vt in feudis & maioratibus, tenenda est cōmunis opinio, aliās non, bonis dimissis.

Num. 8 ibi, *Quasi testis affuit*. Nota, quòd ex præsentia ratione officij aut testimonij, non inducitur cōsensus: vide Tiraquell. de retract. lib. 1. §. 1. glo. 9. à num. 141. Anto. Gabri. lib. 3. communium, tit. de rerum alienatione, cōclusionone. 2. num. 1. & 2. Menoch. conf. 58. num. 6. lib. 1. Portoles in tract. de confortibus. c. 49. à num. 9. ibi, Nō tollitur ius de futuro: hoc dictum falsum est, & contra notata per omnes in. l. 1. C. de pactis, & in. l. filius familias. §. di. ui. ff. de leg. 1. & in. l. quoties ab omnibus. C. de fidei cōmissis, latè Portoles vbi supra num. 3. & allegationes Gammæ non loquuntur in hoc casu, nec eas inueni, quod verius est.

Ex quibus omnibus patet, quòd bene iudicauit Senatus in hac decisione, rescindendo alienationem à patre factam in emphiteosi de prouidentia, si ipse non erat hæres.

Additio ad Decisionem Nonam.

Nvm. 1. Querit Gama in tota hac decisione, an in successione ascendentium descendibus, fiat distinctio & separatio bonorū, scilicet vt ascendentes ex linea paterna, succedant in bonis quæ à patre, defuncto prouenerunt, aut ab alijs ascendentibus ex dicta linea, exclusis ascendentibus ex linea materna: ascēdentes verò ex linea materna fortiantur bona quæ ex illa linea defuncti contigerunt, exclusis paternis ascēdētibus: & refert duas opiniones contrarias. Primam Bart. partem affirmatiuam tenētis. Secundam

Bal. negātis, imò quòd qui sunt in pari gradu, æqualiter succedāt, omni bonorum separatione postposita. Bartolum sequūtur, licet dubitādo, Paul. ibi, & in authentica itaque. C. cōmun. de successione. Alberic. ibi, & sequūtur Imola, Roma. & Ias. in. l. post dotem. ff. soluto matrimonio, tenuit ipsemet Bart. in d. l. post dotem, in fine, & conf. 18. sequuntur etiam Alex. Nouellus, Oldendorpius, Ang. Marcus, Perusinus, Guilermus Benedictus, Roman. conf. 40. Chassanæus & alij quos refert Tiraq. in tract. de retractu, lib. 1. §. 14. glo. 2. à num. 12. & Matien. in. l. 1. glo. 3. à num. 17. tit. 8. lib. 5. recop. Sequitur etiam Vincentius Frācus decisi Neapolitana. 59. num. 5. par. 1. & Franciscus Viuius decisi. 173. in principio, & sequuntur Rubens, Gerardus Mulert. Montanus, & alij quos refert Michael Crassus in suo sententiarū lib. 5. successio ab intestato, quæst. 22. à nu. 5 sequitur eam Ioan. de Monte Sperello conf. 97. num. 1. 2. & 3. Bald. sequuntur Salic. Corne. & alij in. l. quod scitis. C. de bonis quæ liberis, idē Corne. & Benedictus de Perusio conf. 7. lib. 3. & conf. 94. lib. 1. & in alijs consilijs relatis à Crasso vbi supra, sequuntur etiam Bologninus, Valentinus Forester, Grauet. Mattheselanus, Anto. Gabriel, Menchaca, ab eodem Crasso relati qui & hanc opinionem sequūtur & magis communem appellāt. Sequuntur Petrus a Bellapertica, Cynus, Fulgo & alij in d. l. quod scitis, Cumā. Ang. Aretin. Nicolaus de Vbaldis, Castellus, Couar. Greg. Lopez & alij allegati à Matien. vbi supra, & cum Villalobos sequitur Azeue. in d. l. 1. num. 5. d. tit. 8. lib. 5. recop. Autores huius regni pro hac secunda opinione allegant l. 4. tit. 13. par. 6. quæ mihi id non probat, sed solūm generaliter loquitur, scilicet quòd fratres, vel ascendentes, succedūt descendētibus & fratribus æqualiter

Prima pars Additionum

liter secundum paritatem gradus, siue sint ex parte matris, siue ex parte patris: sed cum lex generalis, per legem speciale solet limitari, si contrarium de separatione bonorum in casu particulari, quod concurrentes ascendentes ex vna & alia parte, esset per aliquam legem dispositum, non tolleretur illa lege, quem admodum non tollitur in fratribus, imo per aliam legem Partite illius tituli, ita est dispositum: quam responsionem, qui Bartoli opinionem defenderunt, tradiderunt ad auth. defuncto. C. ad Tertul. quæ absq. vlla distinctione & separatione bonorum, sed simpliciter & generaliter, admisit ascendentes pro æquis partibus, in pari gradu existentes, ad successionem descendentium. Allegant etiam. d. l. 1. quæ erat. l. 6. Tauri. ibi, *En todos sus bienes, de qualquier calidad que sean,* & ibi, *Saluo en las partes do se acostuabrare,* &c. quæ magis facere videtur, cum generalissimè, non facta distinctione bonorum, admittit ascendentes, nec considerat truncum, aut stipitem, nisi vbi sit consuetudo, & sic manifestè videtur excludere opinionem Bart. qui truncum maternum & paternum considerauit. Sed & hæc lex etiam non aperte huic opinioni fauet, cum generaliter loquatur, & possit verificari in ascendentes, vel respectu transversalium alterius trunci, vel ascendentium superiorum alterius trunci: & limitari, quando ascendentes diuersæ cognationis concurrerent in gradu æquali: vt etiam in fratribus dispositum est, seclusa illa consuetudine. Nec vnitas patrimonij etiam facit, quia illa potuit à lege separari, prout separatur respectu creditorum vtriusque patrimonij ex beneficio iuris deliberandi, & ex tit. ff. de separatione bonorum. Nec rationes quas pro Bartolo Romanus adducit, aliquid concludunt: nam solum ex similibus arguit, propter quæ, si lex expressè non disponat in ca-

su tam exorbitanti, non est recedendum à regula generali dictarum legum, vt qui contrariam opinionem sequuntur affirmant. Restat igitur, quod totum negotium nobis facit text. in d. l. quod scitis, quæ Bart. pro se allegat, & hoc modò inducit, scilicet quod in secunda parte, ibi, *Tam patre, quam auo paterno,* intelligatur de patre vxoris, matris nepotis defuncti, de cuius successione agitur, qui est suus auus maternus, & de auo patre patris ipsius nepotis, qui est suus auus paternus, & sit totius legis sensus, quod filia familias nupta illo tempore non acquirebat proprietatem rei sibi à marito vel socero propter nuptias donatæ, suo patri, in cuius potestate erat, ex l. 1. & 2. illius tituli, nec etiam maritus dotem vxoris, quæ in aliquem euentum ex pacto sibi acquirebatur, etiam si ipse filius familias sub potestate patris esset: quod confirmat & ampliat Imperator, scilicet quod non solum non acquirant isti filij familias suis patribus, sed etiam si moriantur relictis liberis, non capiant illi patres bona illorum ex modis dictis prouenientia iure peculij, vt tempore magis antiquo ob patriam potestatem capiebant ex l. 2. ff. de castrensi peculio, & ibi glo. sed filij filiorum, scilicet nepotes illorum, hæreditent, & per legitimam successionem sui patris capiant. Ita tamen quod illi nepotes aut nepos non sit peioris conditionis quam pater, ac per consequens, non reacquirit auo paterno, in cuius potestate est (quod pater non faceret) proprietatem relictorum, ob patriam potestatem. Postea autem in secunda parte, licet sub eodem genere, aliquo modo Imperator mutat casum, & extendit dictam ampliationem, vt non solum nepotes suis patribus succedant in bonis aduentitijs, de quibus lex. 1. & 2. loquuntur, sed etiam si ipsi moriantur, non capiat ab eis auus iure peculij, ob dictam patriam

patriam potestatem, sed sibi sint hæredes in prouentis à matre, & à matre lucratis, auus maternus, & in alijs paternus, itaque lex illa voluit cōtinuari de patre in filios naturam aduētitorum, faciēdo semper bona libera, & nō subiecta patriæ potestati, quo ad proprietatem: & vt mutatio casus, & extensio extra casum primæ partis, quæ de dote & donatione loquebatur, legi non disconueniat (nec aduersetur verbum, *sin autem idem nepos*, quod omnimodā facti similitudinem inducit) in vtraque textus parte, tollit à textu verbū *Idem*. Sed non debuisset tollere, quia, vt bene Nouellus aduertebat, sufficit identitas in aliquo: at verò in dictis legibus de dote & donatione & bonis aduentitijs agitur, nimirum etiam, si illa lex quæ se ipsam ad præcedentia continuat & extendit, etiam ad omnia extendatur, etsi in prima parte sit specialis, in secunda sit generalis, comprehēdens dotem & donationem & aliquid amplius, ac proinde elegantem extensionē ad primam sui partem facit toto titulo congruentem. Hæc ergo est explicatio casus Bartoli, à nullo vnquam ita facta, & in gratiam ipsius adijcimus, quod tex. in prima parte loquitur de filijs familiæ, & de rebus ipsis acquisitis, & de patribus eorum, quibus dicit non acquiri quo ad proprietatē, nec eis defunctis, eos capere iure peculij, ibi, *Non ad patres iure peculij &c.* Præsupponit ergo tex. filios familiæ defunctos viuis patribus, & tunc dubitat, an capiant iure peculij: & respondet quòd non, imò nepotes debent suis patribus succedere. Bona igitur erit eiusdem materiæ cōtinuatio, si etiam in secunda parte, seruatō ordine casus, dicamus eos defunctos, ac tunc de auis loqui debet ac intelligetur verbum, *Patre*, quemadmodum Bartolus intelligit, & quemadmodum intelligitur in principio tex.

Bartolus ad ita intelligendum motus fuit, quia Accursius ita videtur intelligere in suis glossulis, ibi, *Prosequitur in filia lucrante, & ibi, Tam patre lucrantis, & ibi, Ex matre lucrata, & ibi, Auo paterno lucrantis*, admittit enim quòd semper ille tex. loquatur de filia familiæ nupta & mortua, in potestate patris relictis filijs, quæ ex pacto lucrata fuit donationem propter nuptias, & quòd de eius patre loquitur tex. & non de patre nepotis, de cuius successione agitur, & sic de auo materno: ex quo confirmatur Bartoli opinio, & quia si tex. loqueretur de patre nepotis, præsupponendum esset, vxorem ante eum mortuam, quæ etiam ex pacto lucrari non posset dictam donationem, quia non valet pactum, vt vxore præcedente, ipsa talem donationem lucretur: quemadmodum non valet, quòd præcedente marito, ipse lucretur dotem, ex l. 2 ff. de pactis dotalibus. Sed hic intellectus Bartoli, manifeste falsus est, & illi legi repugnās: tum quia si in secunda parte tex. ageret de auis succedentibus nepoti, satis incongruè vnum appellasset patrem, alium auum paternū, cum melius dixisset, auo materno & paterno, ne in æquiuocationem & dubiū lectores inijceret: tum etiam quia in secunda parte tex. non loquitur nisi de nepote & de eis succedentibus & semper omnia verba ad nepotē refert, ibi, *sin autem idem nepos, supersitibus*, tam patre, quam auo paterno: vnde cum cōtinuatio debeat esse ad proxima illi, ablatiui determinantur ab oratione immediatè proxima, scilicet *idem nepos*, & sic à nepote: & ibi, *Ad patrem eius*, scilicet nepotis, quia de nullo alio accommodatius & congruētius intelligitur relatiuum, eius, quod refert ea de quibus agitur, & sic nepotem, de cuius successione solum agitur in illa secunda parte: tum etiam illa secunda pars con-

Prima pars Additionum

continuatur ad primā per verbū Idem: at in prima & legibus præcedentibus agitur de filijs habentibus aduentitia bona, quæ patribus non acquiruntur, & extendit, vt etiam ipsis succedant filij, & non patres: qui sunt patrum ipsorum nepotes: & continuando ampliat, vt non solum in his nepotes succedant suis patribus, sed etiam patres his, & non auus paternus, quia semper manet bona aduentitia: de auo vero materno verbum nullum: tum quia nihil decideret Imperator respectu filij familias, de quo semper agitur in tit. de bonis quæ liberis, & non de nepotibus, nec auis, nisi in ordine ad filios familias: tum quia esset reprehensione dignus, si nomine solito eum non nominasset, vnde cum de filio agatur, & de eo semper dubia proponantur, intelligendum est, quod de eo semper in prima & secunda parte loquatur, & in prima eum appellauit filiū respectu sui patris, in secunda patrem respectu nepotis sui filij: auū semper paternum eodem nomine nominauit: & non sine mysterio in secunda & prima parte semper dixit auo, quia in prima propter patriam potestatem aui paterni, in qua inuenitur nepos patre mortuo, videbatur, illi res acquirendas, quod negat: in secunda eo viuo, nepote mortuo, videbatur aum iure peculij ei debere succedere, vt patri suo, nonque ipse pater, cum filius familias sit: cuius contrariū decidit, eximendo filium patrem ab auo suo patre, quoad proprietatem bonorum aduentitiorū: quod cœperat facere in legibus præcedentibus. Nec obiectio Bart. quidquam obstat, nam contrariū Accursius tenet in glo. ex matre, & omnes supradicti, est namque magnū discrimen in dote & donatione: nam in dote nullum pactum admittitur, per quod deterior conditio dotis & vxoris fiat, ipsaque indotata maneat, secus ve-

rò in donatione propter nuptias in dānum mariti, qui ea non indiget. Non tamen curo de eo quod contra Barto. obijcit, scilicet quod si de auo materno loqueretur ille tex. nō reseruaret vsus fructum bonorū a matre peruentorū auo paterno, cum imò haberet auus maternus, quia mater fuit sua filia familias, & eius morte nō amittitur vsus fructus: vt glo. generaliter in omnibus hic, & in l. 2. C. de bonis maternis, determinat, & est tex. in l. si quis, vel si qua in fine C. ad Tertull. & hic suo patri pertinebat: nam contrariū verius est ex d. l. quod scitis, quomodocunque intelligatur, semper enim auos viuos præsupponit, vt constat ex principio: & contrarium tenuerunt. Paul. & Corn. in d. l. si quis, & sequitur Socin. Junior cons. 124. num. 5. lib. 2. licet contradicat Pinelus in l. 1. parte. 1. num. 40. C. de bonis maternis, Matienço in l. 9. glo. 1. num. 7. tit. 1. lib. 5. recop. Nec contrarium probat dicta l. si quis, in fine, quæ generaliter loquitur, & in specie de nostro casu verbum nullum, imò id mihi aperte probat tex. qui in contrariū solet allegari, in l. sancimus, in fine. C. cōmunia de successione, vbi vsus fructus rerum maternas patribus filiorū reseruatur, nec curatur de auis maternis, imò & de nepotibus loquitur ille tex. saltē non facit pro contraria parte, cum generaliter etiam loquatur, idque admodū rationabile est, nam cum nepos sit in potestate aui paterni, & non materni, & bona ipsi acquirantur, etiam per eum debet vsus fructus auo acquiri, & non sine mysterio dicta lex semper de auo paterno loquitur. Nec Accursius aliquid pro opinione Barto. vrget, cum, vt ex eius glossis colligitur, alio modo tex. illum intelligit, scilicet vt semper loquatur in filia lucrante, & quæ decessit superstitie filio nepote, & suo patre auo nepotis, & suo

auo

auo proauo nepotis, & tunc admittat partem ad successionem nepotis, vt proximior respectu proauo, non curando de patria potestate proauo, nisi solum circa vsumfructum, & ita tunc cessant predictae omnes difficultates, quas contra Bartolum obiebamus, & ipse obijcit contra intellectum, de quo reprehendendo Bart. agebamus: & consonat verbum, Idem, quia semper agitur de eodem nepote, & de eadem filia in sacris decedente, & de eodem patre, & eodem eius auo paterno, respectu matris, cui reseruat patria potestas respectu vsumfructus, quem habebat in bonis nepotis ex linea materna ob filium suum auum maternum nepotis, & filiam eius suam neptem, qui ex successione nepotis non debebat sibi tolli, postquam acquisitus erat, & proprietatis patri filiae, auo materno nepotis, reseruat ob rationes dictas: & qua soluta erat a dicta patria potestate, respectu acquisitionis & successionis ex dicta lege & precedentibus, & quia ipse proximior erat: & sic etiam consonabit id quod Accursius in. 1. 2. & 3. glossis dixit a verbo, *acquirenda*, & glo. verbo *ad patrem*, ibi, *Qui proximior est*, quae non consonaret, si de auis intelligeretur tex. cum in pari gradu esset, nec vnus esset proauus morientis, vt glo. verbo *auo paterno*, dixit, & sic Accursium intellexerunt Corne. & alij, & hic est eius intellectus satis probabilis, sed certe non consonat verbis tex. vt supra ponderatis: vnde verus intellectus ex his tribus mihi videtur esse, quem supra diximus, scilicet, quod tex. in. 1. & 2. par. semper loquatur de filia familiae defuncta cum liberis, & ex pacto lucrata donatione, aliaque bona habente, & in nepote ei succedente, posteaque defuncto, viuo patre suo & auo paterno: cui ex illo tex. nouiter decedente, auus paternus non succedit iure peculij, quemadmodum

nec eius patri succedebat ex noua prima partis decisione, semper auo vsumfructu reseruat, ac proinde noua illa decisio ampliet, quae in alijs decisionibus proximis statuta erant, bonaque omnia materna libera faciat a nexu patriae potestatis respectu proprietatis. Et secundum hoc ille tex. hodie in his regnis, statibus regijs legibus eximentibus filios a patria potestate per matrimonium, eiusque vsumfructum concedentibus de nihilo seruit, cum iam nec auus nepoti in vsumfructu, nec in proprietate possit succedere, patribus viuētibus: secundum vero Bart. intellectum etiam hodie magnum nobis negotium faceret, sed verus non est, vt dictum est. Remanet igitur Bart. opinio omni auxilio, & fundamento destituta, quae certe in praxi aequa est, & quae deberet seruari iudicando, & consulendo, & pro lege stabiliri, & in multis tribunalibus audio in praxi seruata, licet in hoc regno non existente particulari consuetudine truci male seruaretur ex supra adductis: eam nouissimè tuetur, & defendit Praeses Anto. Tessau. decis. Pe demon. noua. 27. per totam, & secundum eam dicit iudicatum, & Hierony. Gabr. cons. 136. & magis comuniter, vt audio, practicitur: non extenditur tamen ultra ascendentes prioris gradus, vt per Hieronymum Gab. vbi supra. Gamma vero hic, titubans opinionem Bart. sequitur, & insinuat nobis in suo regno seruari, licet eam limitet, & in omnibus dubius sit: & Galliae seruari insinuat Tiraquellus vbi supra, & Cantabriae etiam seruari, vt constat ex. l. 8. titu. 21. fori, de Vizcaya, & Sepuluedae & Aragoniae, & alijs locis vbi est consuetudo, vt bona ad truncum redeant, imò & Neapoli, vt Viuius & alij testantur, & quod magis est l. 10. fori, titulo De las herencias libro. 5. fori hanc Bartoli opinionem confirmat, quam dicit practitari Castellus

Prima pars Additionum

in d.l.6. Tauri, licet contradicat Couar. in locis per Azeu & Matien. relatistadem Bart. opinio æquissima est, & absque vlla lege vel fundamento debet seruari iudicando & consulendo, & ego in trepidè eam seruarem, salua alia praxi, & melius sentientis censura.

Num. 2. ibi, *Aut ergo opinio Barto. est falsa, &c.* Parcat mihi dominus Gamma, quia Pauli declaratio in d. l. quod scitis, vera est, existente Bartoli opinione vera, nam Bartolus omnia bona materna defert auo materno; & iudicat bona materna, ea quæ ipsa mater habuit à marito suo, & id clarè probat dicta. l. quod scitis, in quocunque sensu intelligatur. Imò etiam si Bart. opinio nõ sit vera, vera est declaratio Pauli, nec ea tollit quin etiam alia bona matris ab antiquo sibi prouenientia, materna dicantur in retracta, ex l. 70. Tauritù sequentibus, recopilata in Regia recopilatione tit. 11. lib. 5. & ex ll. fori, res patrimonialis appellatur, quam ipse pater primus habuit, si tempore mortis inter sua bona relinquat, & de hoc dubitandum non est.

Num. eodem Gamma dicit, quòd in suo casu ob consuetudinem comunionis bonorù inter virum & vxorè, quam nos habemus, iudicauit bona nepotis, quæ a suis patribus sibi obuenerunt promiscuè paterna, & materna, ita q. paterna essent materna, & materna paterna, & per consequens vnum patrimonium, etiam in vita patrum nepotis, & sic nulla distinctio debet fieri inter auias paternam & maternam secundum Bart. opinionem, quam in hoc casu limitat: sed cum tanta vnio & commixtio fiat, bonis vtriusque ad nepotem peruētis, & adita hæreditate, & nihilominus in multis casibus admittatur separatio bonorù, vt dictum supra est, vana fuit & inutilis consideratio Gammae, & si in suo regno & tribunali seruata fuit in

pluribus casibus Bart. opinio, ipse & alij coauditores, qui illū sequuti sunt, male iudicarunt in hac decisione, contra Ioannam de Pauia auiam paternā, non adiudicando illi bona, quæ patri nepotis ex sua parte peruenerunt, temere ab opinione Bartoli recedentes, meliusque alij, quorum ipsi sententiam reuocauerunt, arbitrati sunt.

Additio ad Decisionem

X.

Num. 1. Vtrum remedium. l. 2. de rescind. vend. habeat locum in transactione, videndi sunt scribes in d. l. 2. & in locis à Gamma hic allegatis, maximè Pinel. & Menes. in d. l. 2. Matienço in. l. 1. tit. 11. lib. 5. recop. & ibi Azeu. nu. 5. Communistæ lib. 4. comunium t. t. 30. à num. 28. Gutier. qui autores huius regni, qui de hac quæstione loquuntur, refert, lib. 2. practicarum, quæst. 141. Ceph. conf. 496. nu. 8. lib. 4. Sfortia de restitutione par. 2. q. 66. art. 4. & cõs. 37. à nu. 60. lib. 1. Vincent Fræcus decis. 159. nu. 6. part. 1. latissimè & melius quàm alius Rolan. Valle conf. 28. lib. 4. per totum. Aluarus Valascus consultatione. 18. nu. 8. Vera & magis communis resolutio est, & quæ ob maximam æquitatem seruatur iudicando, & consulendo, quòd si considerato dubio euentu litis secundum tempus transactionis factæ, enormissima læsio ultra dimidiam iusti pretij resultet, habeat locum dictum remedium, maximè si transactio dolo malo sit facta, quod præsumitur ex enormissima læsione, si verò vel transactio bona fide facta sit, & tempore contractus læsio non appareat, licet expos. facto appareat ex instrumentis nouiter repertis, vel læsio appareat respectu quantitatis vt sic, non verò eiusdem cõiunctæ dubio euentu litis, tuc vt lites finiantur, non est locus dicto remedio, & ita est intel-

intelligendus tex. difficilis in. l. Lucius. §. fin. & ibi glo. & Imol. ff. ad Trebell. cui addes tex. qui in eisdem terminis loquitur, in l. sub pretextu. 2. C. de transactionibus, & sic debet limitari iura quae generaliter loquuntur, in l. in suma. ff. de cond. in deb. & in l. quod si deferente. ff. de dolo, & in l. 34. tit. 14. part. 5. & pro hac resolutione facit tex. in d. l. 1. qui concordat cum lege Lusitaniae à Gamma hic allegata, secundum quam iudicatum est in hac decisione, & bene.

Additio ad Decisionem

XI.

N Vm. 1. & 2. De legitimatis & dispensatis, & an possint dicere testamentum patris nullum, in quo praeteriti sunt, & quis dicatur legitimatus, & quis dicatur dispensatus, & de materia huius decisionis videndus est Rojas in tract. de successione ab intestato. c. 23. & 15. & Couar. in. 4. 2. part. c. 8. §. 8 nu. 2. Iul. Clar. lib. 4. sententiarum. §. testamentum q. 84. & q. 31. Matien. in. l. 10. glo. 1. 2. & 3. tit. 8. lib. 5. recopil. & glo. 5. & 7. Azeue. in d. l. 10. à nu. 15. Moli. lib. 3. de primo genijs c. 3. à nu. 38. Tellus Fernan. in. l. 12 Tau. Emanuel Costa in. l. Gallus. §. & quid si tantum par. 2. à nu. 15 2. Ica. Gar. in tract. de nobilit. glo. 21. per totam, maximè à nu. 75. cum sequentibus, Gutierrez de Placencia in repet. §. sui instituta. de haered. qualitate à nu. 177. Anto. Tessa. in suis decis. Pedemon. nouis decis. 84 Francisc. Viuius decis. 213. lib. 2. Hipp. Rimi. Iun. cōf. 46. & cōf. 21. num. 47. & cōf. 79. à nu. 27. & 108. nu. 10. lib. 1. Bursat. conf. 10. 17. 76. 18. & conf. 15. & 85. & conf. 1. nu. 27. lib. 1. nouissimè Marcus Anto. Euge. Perusi. conf. 52. & cōf. 53. & conf. 57. lib. 1. in quibus consilijs latissimè de hac materia agit: agit etià Michael Crass. in suo libro sententiarum verbo successio, q. 19. à nu. 9. & vide Caldasin tract. de nominatione emphi-

teotica, q. 21. per totam, & Burg. de Paz in l. 3. Tau. par. 1 conclusio. 2. à nu. 307. cum sequentibus, nouissimè & latissimè Sfortia conf. 1. per totum, & cōf. 16. lib. 1. Communiter concluditur, quod dispensatus non potest querelare testamentum, quia non habetur ut legitimus: legitimatus verò sic: & dispensatus dicitur, quando non est plenè & in omnibus & per omnia legitimatus, & natalibus restitutus: legitimatus verò, quando à non recognoscente superiorem, in omnibus & per omnia, quo ad ea quae pertineant ad essentialia legitimatio- nis, est natalibus restitutus: quod constabit ex verbis legitimatio- nis, etiam si quoad effectus ex ipsa legitimatio- ne procedentes, aliqua limitatio annexatur, quae secum compatitur legitimum statum, & quae etiam ex potestate legis civilis filijs legitimis & naturalibus posset conuenire legitimitate manente, vnde posset etià successio limitari, etiam quoad legitimam, ex testamento, & ab intestato, manente salua causa alimentorum, quae filijs ex iure naturali debentur, in quibus tollendis nihil potest lex civilis, & quae licet non pertineant ad essentialiam legitimitatis, sunt tamè quidam propij effectus à filiatione resultantes, ut ab homine, risibilitas, & ideò per potentiam civilem tolli non possunt, essentia manente. Et ita sunt intelligenda quae Gamma hic dicit, alias contra eum est magis communis opinio, quae debet seruari iudicando & consulendo. Et quando legitimatio fit existentibus legitimis, serua. l. 10. Tauri per quam corriguntur quae isti autores notant, scilicet, quod legitimatus, succedat cum legitimis, etiam si sit in totum natalibus restitutus, saltem in hoc regno. Et licet censeatur in dubio dispensatio, quando filius ex damnato coitu natus est, & à personis, inter quas matrimonium consiste-

Prima pars Additionum

re non poterat, id tamen limitandum non est, nisi ex tenore legitimationis appareat, quod plenissime sit natalibus restitutus, & à Principe qui in impedimentis dispensare poterat, etiam de absoluta potestate, ut puta à summo Pontifice, & si hoc deficit, non sunt extrema habilia nec in actu, nec in potentia, & est impossibilis legitimatio, unde potius est dispensatio, & ita procedunt quæ per Bart. & repetentes omnes notatur in l. si is qui pro emptore, ff. de usufructibus, & in l. Gallus. §. & quid si tantum. ff. de liber. & posthumis. Quod verum est, etiam si non possit dispensare in impedimentis, ut latissime defendit Eugen. d. consi. 52. & 53. & 57. quod verum credo.

Num. 6. Ad l. fin. C. de naturalibus liberis, ubi nepos ex spurio, etiam si ipse legitimus sit, solum fit capax ex testamento, & non succedit mero iure ab intestato, nec potest contratabulare testamentum, vide Greg. Lup. in l. 11. tit. 13. part. 6. Couarr. in 4. part. 2. cap. 8. §. 5. num. 13. & 14. Olan. in antynomijs ad Villalobos, verbo, nepos Matieço & quos ipse allegat. in l. 6. tit. 8. glof. 8. à nu. 21. lib. 5. recop. & supra dicta est vera de communis resolutio.

Num. 7. & 8. An auus paternus teneatur alere nepotem spurium, vel legitimum ex filio spurio, ultra autores hic à Gamma citatos, videndus est Abb. in cap. cum haberet, hic allegato Couar. de sponsalibus 2. parte. cap. 8. §. 6. num. 16. Ducñas regu. 367. ampliatione 7. Mencha. de successiõnũ creatione. §. 20. num. 318. Matienço in l. 8. glo. 1. à num. 23. & ibi Azeu. nu. 12. tit. 8. lib. 5. recop. Molin. cum Padilla, & Gregorio lib. 2. de primogenijs. c. 15. à nu. 66. Lara in tract. de alimentis. §. idem rescripsit, à num. 39. Ceruances in l. 10. Tauri à num. 78. & licet de iure civili cõtrouersum sit, & verius videatur, auũ

non teneri alere, quã opinionẽ videtur sequuta l. 5. tit. 19. part. 4. verius tamen est ex æquitate canonica, de qua in d. c. cum haberet, si ipse nõ possit se alere, nec habeat patrẽ aut matrẽ, aut auum maternũ, qui possint eũ alere, nec officiũ, nec artificiũ, ex quo ali possit, quod in subsidiũ tenetur eum alere auus paternus, quemadmodũ tenebatur & pater: & ita iudicatum est, ut testatur Gãma hic, & bene.

Ex quibus omnibus apparet, quod si ex forma legitimationis non appareat vera & integra legitimatio, sed dispensatio, benè iudicauit Senatus Lusitanus in tota hac decisione, imò amplius dico, quod si legitimatio solũ extendebatur ad successiõnẽ ex testamento, & nõ ab intestato, quod etiã si esset plenè legitimatus, nõ poterat querelare testamẽtũ, excitatis à Gamma hic. Si tamẽ legitimatus esset ad id quod pater ei reliqueret, & esset plenè legitimatus, ita quod non esset dispensatus, posset attẽtari, quod ab intestato in totũ succederet, si pater testamẽtũ non fecisset, quia tacitè videtur ei relinquere, ex l. cõficiũtur de iure codicillorũ: quod nota, quia nouũ & singulare est, & colligitur ex citatis autoribus.

Additio ad Decisionem

XII.

DE materia huius decisionis vide Iason & Meness. in l. cũ causa. C. de iuris & facti ignorant. Deci. in l. traditionibus. C. de pactis. Tiraq. de retractu conuentionali. §. 1. glo. 7. nu. 4. Rodoan. in tract. de rebus ecclesiæ nõ alienandis, verb. emphiteosis, num. 40. pag. 521. Curt. Seniore conf. 8. & de reme. l. si quis conductionis, de quo agit hæc decisio, infinitas allegationes Caualea. decis. 43. à num. 103. parte prima. Matthæ. Bru. conf. 33. nu. 4. Mascar. in tract. de probationibus. i. par. conclusio. 541. num.

nu. 7. & de tota materia decisionis Aurelium Corbulum in tract. de causis ex quibus amittitur emphiteosis, titu. de causa priuationis ob alienationem, ampliatione. 28. Aluar. Valascum in tract. de iure emphiteutico, quæst. 9. per totam & a num. 18. Curt. Iuniorum conf. 228. a num. 36. lib. 3. Ferraram in praxi in forma libelli quo agitur ad ficti præstationem, verbo super solutione, num. 8. Ioseph. Ludou. decis. Lucana 54. & decis. 64. Bursat. conf. 46. a num. 14. & 4. lib. 1. & conf. 27. a num. 8. eo. libro Alciat. conf. 93. num. 8. lib. 8. & cõf. 12. lib. 1. & cõf. 4. num. 8. lib. 4. Menoch. de arbitrarijs, lib. 2. cent. 1. cas. 42. num. 5. & conf. 95. num. 40. lib. 4. & conf. 1. a num. 89. lib. 1. & in tract. de recuperanda remedio. 10. Iacob. Michael patrociniõ 13. DD. in l. si rem aliquam ff. de acqui. posses. & vide late Menoch. conf. 409. a num. 5. lib. 5. & vide Felician. de censibus lib. 3. cap. si. in principio; communiter cõcluditur, q. recognitio ex certa scientia facta animo transferendi dominium, si interueniat traditio vera vel ficta, id transfert, & fauore Ecclesie etiam absq. traditione; at verõ non ita facta, non transfert, nec ex ea probatur dominium, licet in dubio ex ea præsumptione, probetur, donec probetur contrarium, & ita intelligitur praxis de qua autor hic mentionem facit: at verõ cõtractu emphiteotico, vel locationis dominus in iudicio possessorio recuperanda vel retinenda, habet fundatam intentionem contra emphiteotã, vel colonum, vt ante omnia dimittere re teneatur, non obstante exceptione dominij opposita, & post de proprietate litigare, ex reme. l. si quis cõductionis. C. locati. nisi exceptio. sit ita notoria, qd euidenter concluderet dolum petentis id, qd statim restitutus est, & hæc est vera totius materie resolutio.

Ibi, Quod sufficiat ad prescribendũ, vi

de qua dixi lib. 3. quæstionũ, q. penul. Num. 1. ibi, Quod emphiteota allegans. Attende quod de hac materia loquuti sunt Rodoan. Curtius Senior, Ias. Aurelius Corbulus supra citati, melius idẽ Aurelius limit. 34. quem vide, & cõcordat cum autore, & vide eum limit. 35. 36. 37. & vide distinctionem quam adducit Hieronymus Portoles in tract. de consortibus & fideicommissõ legali c. 18. a num. 14. vbi distinguit inter pactum resolutorium incontinenti appositum, secuta resolutione, & appositum ex interuallo: primam putat excusare a caducitate, non secundum, & id sentit, autor hic.

Additio ad Decisionem

XIII.

DE hac decisione, & de intellectu legis finalis. §. si. ff. de cõtrahenda emptione, videas omnino, lato sermone disputantem & distinguentem Ioann. Gar. in tract. de expensis & meliorationibus c. 4. a nu. 30. & vide etiam Caballinũ milleloquio 191. par. 1. & Gutiẽr. in suis quæstionibus practicis, lib. 2. q. 167. nu. 4. Azeue. in l. 1. tit. 15. nu. 7. lib. 5. recop. & Autore infra decis. 145. Aluar. Valas. in tract. de iure emphiteotico, q. 32. a nu. 15. qui omnes allegant Couat. Parladoriũ, Rupellanũ, & alios, & vide etiam Felicianũ in tract. de censibus, lib. 3. c. fin. & c. 4. Salazar de vsu & consuetudine c. 11. per totum. Pacem in sua praxi. 3. tomo c. 2. §. 4. a num. 36. & eundem Felicianum qui plures refert d. tract. lib. 1. c. 4. num. 1. col. 8. communiter tamen seruatur, omisõs distinctionibus Ioannis Garcia, quod onus impositum super aliqua re, sit reale, & afficiat ipsam rem, ac pro eo possit conueniri tertius possessor, nulla facta excussione in bonis principalis obligati; & cum id praxis admiserit,

Prima pars Additionum

ut Rupellanus & Guido Pape à supradictis relati testantur, & semper sic videtur praticari, non est cur in inquisitione veritatis, analetice cōtorqueamur: Interim tamen ad materiam huius decisionis vide Hieronymum Grabelem con. 47. lib. 1.

Num. 4. ibi, *Aliud est promissio vendendi, &c.* Quod promissio vendendi, vel alterū aliū contractū faciendi, non sit ipse contractus, latissimè notat & deducit Traaquell. quem vide in tract. de retractu conuentionali. §. fin. à num. 40. qui etiam plura in cōtrarium adducit, & plures alios autores adducit Antoninus Tessaurus in sua decisione Pedemontana noua 234 à nu. 5. Vera resolutio est, quod quando contractus in substantia nihil aliud continet quàm promissio, iudicatur promissio ex æquitate vt contractus, vt euitetur inutilis circuitus: quando verò contractus addit supra promissionem, & vel in modo vel in tempore aut alijs proprietatibus accidentalibus aut substantialibus, valde differunt, & promissio non iudicatur vt contractus, licet ex vi promissionis compellatur quis ad faciendum cōtractū, quod est vtile ad promissiones quæ quotidie fiunt de meliorādo, de quibus vide. l. 22. Tauri & ibi Velazquez de Auendaño 2. parte à num. 4. & l. 6. & ibi Azeued. & Matienço tit. 6. lib. 5. recop. & Pelacz de Mieres in tractat. de maioratibus & meliorationibus prima parte quæst. 66. per totam, vbi concluditur id quod nostra resolutio continet, vide etiam Marcum Anto. Eugenium Perusi. conf. 7. lib. 1. per totum, & à num. 13. & 14.

Additio ad Decisionem XIII.

Videndus est omnino Caldas Pereira Lusitanus qui in materia hu-

ius decisionis plura adducit in tract. de nominatione emphiteotica quæst. 4. à num. 7. cum sequentibus, qui concordans eum autore in presenti, semper putat pupillum posse nominare ad emphiteosim, restitui tamen in integrum aduersus nominationem, si læsus reperitur: quod verum credo.

Additio ad Decisionem XV.

AN absens ultra mare, vt apud Indos, sit citandus priusquam eius bonis detur curator, subobscure hic determinat autor, & distinguit inter debitorem ipsum, & eius heredem, vt primus non sit citandus, secus secundus: sed mihi nulla ratio differentie apparet inter vnum casum & alium: vnde absolute puto quod in causis grauibus semper absens sit citandus personaliter, vel in domo presentis habitationis, siue sit ultra mare, siue in alio loco longinquo, dummodò cōpertum sit quod viuat, & in quo loco sit & domiciliū constituerit, aliàs poterit dari curator eius bonis: quod apparet ex his quæ de citatione lato sermone notarunt Lanfrancus, Corradus, & alij practici apud Gottifredū in praxi iuris ciuilibus, lib. 2. tit. 4. fol. 991. & fol. 999. lit. A. vers. debet esse domus, Math. Brun. conf. 158. num. 12. lib. 2. Tiraq. de retract. lib. 1. §. 9. glo. 2. & nu. 27. & per totā, & cū Clar. Ceph. & alijs Fabius Turre. cōf. 27. à nu. 10. lib. 1. Petrus Racha. in praxi. c. 4. à nu. 9. & 10. qui expresse in terminis tenet. Viuius decis. 274. num. 3. Asinius in praxi. §. 6. cap. 1. Vestrius in praxi lib. 4. cap. 2. Rebuffus in 3. tomo ad ll. Gallie art. 2. glo. 3. nu. 23. stylus Parliamenti tit. de adhiornamen. à nu. 24. & nu. 30. licet contrarium videatur tenere Doctor Xuarez de Pace in sua praxi tomo 1. parte. 3. nu. 5. allegat Bald. in l. cum

cum proponas. C. de bonis autoritate iudice possidendis, & glo. in. l. ab hostibus ff. ex quibus caulis maiores, & l. 1. 2. tit. 2. par. 3. & ibi Greg. & Menoch. de arbitrarijs lib. 2. cent. 2. cas. 150. Sed certe licet in causis leuibus & parui prae iudicij, ne expensa citationis superet principale interesse, id sit verum, & practiceretur, & conforme his, quae dicti auctores notant, in causis tamen grauibus id mihi falsum apparet, & quod nullo iure probatur, nisi quando non patet tutus accessus, iniquum etiam & contra ius naturale, cum nulli defensio debeat denegari, quando se per se defendere potest, nec Bal. id probat, cum loquatur quando absens nescitur ubi sit, & sic est intelligenda glo. in d. l. ab hostibus, & sic Albericus ibi tenet: lex etiam partitae solum loquitur de dando curatore bonis absentis pro derelicto appareribus, quia nullus ea defendit, unde non est ad nostrum casum trahenda, & sic tenet sine vlla distinctione, salua melius sentientis censura.

Additio ad Decisionem

XVI.

Num. 1. an possit solui praelato putatiuo existenti in possessione prelatu-
rae, vel alij existenti in possessione alicuius administrationis, ultra autorem hic, & per eum allegata, vide Caualecan. decis. 44. a nume. 2. & 15. parte prima, qui Ias. Bart. Simon. de Pretis, Afflictis, Alexan. & alios allegat, & vide Bald. in l. emptorem, num. 8. C. locati, & eundem Caualecan. in tract. de tutore num. 272. fol. 255. allegat Nauar. & alios, & Aurel. Corbulum cum Ruino in tract. de causis ex quibus amittitur emphiteosis titu. de causa priuationis ob non solutum canonem, limit. 24. & Benuenutum in tract. de mercatura vltima parte num. 25.

& communiter concluditur cum autore hic, quod praelato putatiuo soluens liberatur, nisi ei sit interdicta administratio; si tamen sibi moueatur lis ab alio, debet offerre fideiusionem, alias debitor potest denegare solutionem. Si vero sit quaestio inter duos de praelatura, aut officio vel administratione in possessorio & petitorio, tunc neutri debet solui, sed deponi, ex l. litibus, & ibi notant Angel. Plat. & Rebuf. post Bart. C. de agricolis & censitis libro. 11. notat Caballinus in suo milleloquio parte 2. milleloquio 648. & Aurelius Corbul. vbi supra limitat. 23. & vide notata per Rebuf. tomo 1. ad ll. Gallicas tit. de sententijs prouisionalibus, a num. 100. cum sequentibus.

Num. 3. ibi, *Secunda quaestio*. Vera resolutio est, quod bona maioratus aut alia prohibita alienari non possunt locari ad longum tempus, nec dari in emphiteosim, & nisi decisio Gammae defendatur ex consuetudine quam allegat, in puncto iuris falsa est, vt videbis ex his quae lato sermone allegat Aurelius Corbulus in dicto tractatu, titulo de causa priuationis ob alienationem, ampliatione 25. & ampliatione 48. Aluarus Valaseus in tractatu de iure emphiteotico parte prima, quaest. 29. & consultatione 95. num. 2. Antonius Gomez in l. 40. Tauri nume. 48. Molina latissime in tractatu de primo genijs lib. 1. cap. 21. a nume. 21. vltra Pinel. & alios ab autore in praesenti allegatos, notat etiam Michael Crassus in suo libro sententiarum. §. fideicommissum, quaest. 59. communiterque omnes concludunt contra Accursium, non valere tale locationem nec concessionem in emphiteosim: & licet Molina vbi supra contra Couar. limitet, quando locatur sola comoditas, certe verum mihi non videtur, quia ex hoc fraudibus via aperitur, & esset verbis legem imponere, non

Prima pars Additionum

rebus, nihilominus in praxi pro vita
 possessoris seruetur opinio Molinae,
 quam semper seruari vidi: & vide Fel-
 cian. de censibus lib. 2. c. 3. num. 15. &
 caue à Mario Anguisolo consi. 216. à
 num. 15. lib. 1. qui contrarium innuit.

Additio ad Decisionem

XVII.

Num. 1. ibi, *Efficiat notabilem deterio-
 rationem.* De materia, ultra auto-
 res hic citatos, vide Iosephum Ludoui-
 cum decis. Perusina. 22. & decis. 94. &
 decisione Lucana. 8. num. 12. Menoch.
 in tract. de arbitrarijs lib. 2. cent. 1. cas.
 78. aut 88. Iul. Clar. lib. 4. sententiarū,
 §. emphiteosis, quæst. 26. Roland. Valle
 consi. 49. lib. 2. Bursat. con. 91. à num. 3.
 lib. 1. Corbulum in tract. de causis ex
 quibus amittitur emphiteosis, titu. de
 causa priuationis ob deteriorationem,
 per totum, & num. 13. Menoch. consi.
 372. num. 30. lib. 4. & consi. 460. à num.
 16. lib. 5. & communiter concluditur,
 quòd ob notabilem deteriorationem,
 cuius quantitas & qualitas arbitrio iu-
 dicis remittuntur, amittitur emphi-
 teosis, etiam si in alia parte rerum em-
 phiteosis interuenerit melioratio, in
 quo tamen dissensio est inter autores,
 quam videbis concordatam per Cor-
 bulum vbi supra, mihi que videtur, q̄
 si melioratio excedat damna, quòd tūc
 ex æquitate non amittatur emphiteo-
 sis, & quantum ad excessum compense-
 tur cum dānis, nisi sit talis melioratio
 ad quam emphiteota teneretur ex vi
 pactorum. cuiusque æstimatio non de-
 beb. sibi solui finita emphiteosi, nam
 tunc licet ob notabilem meliorationē
 excusetur à caducitate, tenetur tamen
 damna soluere. Attenden. ius est tamē
 tenor pactorum, vt ex eo conijciatur si
 melioratio etiam notabilis cedat lu-
 cro domini, an non, nam si clarē cōtra

rium non appareat, quādo melioratio
 notabilis est, non cedit lucro domini,
 nisi æstimatione soluta, vt videbis per
 Autorem infra decis. 22. & decis. 333.
 num. 4. & decis. 41. num. 7. vbi latius
 Deo volente dicemus.

Num. 2. ibi, *Nam pœnalis actio.* Vide
 de materia Menoch. consi. 248. num. 8.
 lib. 3 & 304. à num. 47. & 54. lib. 4. &
 558. num. 6. lib. 6. & 460. nu. 21. lib. 5.
 Iul. Clar. §. feudū, quæst. 64. & cū Ceph.
 Alex. Roma. & alijs. Caualea decis. 43.
 à num. 69. prima parte. Bursat. consi.
 91. à num. 5. lib. 13. latissimē Aurelium
 Corbulum in d. tract. tit. de causa pri-
 uationis ob non solutum canonē, am-
 pliat. 45. num. 5. & 13. Ofasum decis.
 Pedamon. 29. & decis. 132. Anto. Grab.
 lib. 7. communium, cōclusionē. 35. à nu.
 3. Riminal. Iuniorē, qui Benitendū
 & alios allegat consi. 1. à num. 7. lib. 1.
 Ceph. consi. 534. à num. 17. lib. 4. Com-
 munitis resolutio est, quòd caducitas nō
 transit ad hæredes, nec cōtra hæredes,
 quando dominus fuit sciens, & non cō-
 questus est in vita eius, vel vasalli, alijs
 sic, vt Bursat & alij affirmant: licet do-
 ctissimus Carolus Ruinus in consilijs
 allegatis à Corbulo & alijs vbi supra,
 fuit in singulari sententia, quòd etiam
 si dominus ignoret, per mortē finitur
 caducitas, quia illa caducitas non ve-
 nit ex vi contractus, & ciuilibus interes-
 se, ac proinde non descendit ex obliga-
 tione ciuili, sed ex pura culpa & delicto
 emphiteotæ, & datur ad vindictam, ac
 proinde morte extinguitur quemad-
 modum alia delicta ex tit. C. ne ex de-
 lictis defunctorum. Imò soluto interes-
 se dñi, nec ex æquitate canonica tran-
 sit contra hæredes, vt Ruinus & Corbu-
 lus putant Sed licet hæc assertio singu-
 laris sit, mihi falsa videtur, quia illa ca-
 ducitas non solum concernit vindictā,
 sed etiam interesse domini, vt rem suā
 non habeat, qui eam deteriorauit, &
 qui

qui ob deteriorationem suspectus efficitur, & præsumptio est contra eum: tum etiam non solum ob delictum punitur emphiteota, sed etiam ex natura contractus emphiteosis, ex cuius cōditione meliorare, & non deteriorare tenebatur, & ideò ex abusu cōtractus punitur, vt notatur in authētica qui rem. C. de sacrosanctis Ecclesijs, vnde ad hæredes & contra hæredes transire debet, si dominus tacitè vel expresse non remittat: ac hoc melius ex æquitate canonica, de qua per Aurelium Corbulum vbi supra, vnde tenenda est communis opinio, quam autor hic tenet, & pro qua iudicatum est, & cauendum à Menoch in d. conf. 304. qui putauit absolute quando caducitas incurritur ipso iure sine iudicis ministerio, transire ad hæredes: id enim falsum est, quia licet ipso iure incurreretur, incurritur tamē volente domino, & ad eius voluntatē, qui remittere videtur, non protestando, aut querelādo, si sciat: & hæc est veritas huius quæstionis.

Additio ad Decisionem XVIII.

Vtrum declaratio voluntatis defuncti, aut electio personæ, vel rerum, transeant ad hæredes, videndus est Mantica in tract. de coniecturis vltimarum voluntatum, lib. 3. tit. 1. a num. 24. Simon de Pretis in tract. de interpretatione vltimarum voluntatum, in interpretatione. 1. dubio 3. solutio 4. Menoch. in tract. de arbitrarijs, lib. 1. quæst. 68. num. 29. cum sequentibus, & quæst. 69. a num. 2. cum sequentibus: & idem Menoch. cum Parisio, Ruino, Tiberio, Deciano & alijs ab eo allegatis, conf. 594. num. 5. lib. 6. & quādo transeat ad hæredem hæredis, ultra autorem hic videndus est in terminis Caldas Pereira in tract. de nominatione emphi-

teotica quæst. 9. a num. 28. cum sequentibus post Burgos de Paz quem allegat in l. 1. Tauri a num. 428. & ad propositum de hærede hæredis videndus est Cephal conf. 499. per totū, lib. 4. & allegationes Frācisii Viuij decisione 20. per totam, & magistraliter Simon de Pretis in d. tract. lib. 3. interpretatione 1. dub. 3. solutio 5. a num. 24. cum sequentibus, Hieronymus Gabriel conf. 132. quæst. 2. nu. 8. Videndi etiam sunt ordinarij, maximè Alexan. & Ias. post Bart. in l. si quis a filio. §. si quis plures. ff. de leg. 1. & in l. centesimis. §. cum ita, & in l. inter stipulantem. §. Stichum. ff. de verborum obligatio. & in l. idem Pomponius scribit. §. si. post glo. ff. de reuēdicatione, & in pluribus alijs locis citatis a Caldas vbi supra. Vera resolutio collecta ex vero sensu Iurisconsultorū est, quo ad declarationē voluntatis defuncti, quòd hæres non potest eam declarare, nisi in casibus a iure expressis, & in alijs, solum in sui præiudicium, vt Menoch. dicto consilio existimat: vel quando neminem lædit, & ipse melius est informatus, vel sibi defunctus commisit. Hæres verò hæredis nullatenus potest voluntatem defuncti declarare, quia id ad hæredes non est transitoriū, ex notatis in d. §. Stichum, & ex regulis de quibus per Simonem de Pretis vbi supra: quoad electionem verò, siue cōpetat ex contractu, siue ex vltima voluntate, hæres hæredis potest eam facere, quando consistit in recipiendo, hoc est in sui fauorem qui debet recipere, quādo verò consistit in disponēdo in fauorem alterius, qui ex sua electione aliquid debet habere, quod vni ex pluribus dari poterat, tunc si primus hæres cui a defuncto commissa est, eam non faciat, ille non potest facere: quia hoc importat declarationem voluntatis illius, cui commissum est, quam ipse certo scire non potest, & ita procedit tex.

Prima pars Additionum

in. §. rogo hic allegatus, & tex. in l. cum quidam 24. ff. de leg. 2. & in l. si quis Titio §. fin. eo. tit. & utrobique videndi sunt Meneses, & Peralta, Molina etiā in tract. de primogenijs lib. 2. c. 4. num. 41. & cum hac distinctione vera sunt quæ hic Senatus decisit, ut non nominante primo hærede confraternitatē, succedat cōsanguineus proximior, cui relictum erat anniuersarium, nisi hæredi videretur nominandā fuisse dictā confraternitatem: & casus qui communiter in praxi versatur de anniuersarijs & maioratibus, qui de vno in aliū succedunt per viam nominationis ab ultimo possessore faciendæ, de quo per Molinam vbi supra, & casus de emphiteosi relictæ pro Petro & filio quem nominauerit, de qua per Caldas vbi supra, eo enim non nominante, eliget vel dominus, vel iudex, & non hæres, de quo suo loco infra dicetur.

Additio ad Decisionem

XIX.

N Vmer. 1. ibi; *Contra Decij opinionem.* Est Decius conf. 583 num. 8. qui constanter tenet, remedium l. 2. nō habere locum in contractu locationis, finito tempore contractus, & perceptis fructibus à locatore, quia res non est integra: & eius opinionem defendit. Aluarus Valascus in tract. de iure emphiteotico, quæst. 28. sed contrarium tenet Autor in presenti cū Pineloper eum citato allegat consilium Alexan. 107. lib. 3. qui in individuo nihil tale dicit, sed opinionem Gammae hic ex professo tenet & sequitur Gutierrez lib. 2. practicarum quæstionum, quæst. 138. per totam, & cum ea transit Matien. o in l. 1. tit. 2. glo. 6. num. 5. lib. 5. recop. & Azened. ibi num. 4. qui refert autorem in presenti sequitur: etiam Mench. lib. 3. controuersiarum vsu frequentium. c.

61. num. 12. Valascus & Gamma, quilibet suam opinionem dicit practicari, & pro ea iudicatum: nullus legem aliquam pro se adducit, sed solum rationes apparentes, quibus faciliter potest responderi: mihi tamen pro nunc opinio communis contra Decium tenenda videtur: tum quia magis æquatur etiam quia à regula generali dictæ legis secundæ (quæ habet locum in contractu locationis, ut per Pinel. Cagnol. Menes. & alios ibi, & in d. l. 1. tit. 2. quæ cum sequenti expresse hoc decedit) de facili discedendum non est: hoc tamen addito, quod conductor qui deceptionem allegat, fructibus perceptis petente locatore, illorum veram & legitimam reddat rationem, & ei illos restituat, expensis deductis, vel saltem eorum valorem per arbitros æstimatum, & deceptio clarè probetur: alias semper sequeretur opinionem Decij, & pro ea iudicarem: & cum hoc additamento ambæ opiniones cōcordantur: & hæc de hac decisione.

Additio ad Decisionem

XX.

AD materiā huius decisionis videndum est omnino Menoc. qui in proprio casu consuluit conf. 418. à nu. 2. cū sequentibus lib. 5. & Sforcia per totum consilium, conf. 41. à num. 75. cum sequentibus in tribus dubijs, per tota: & de materia quando alienans rem alienam, feudalem, aut emphiteosi, censui, hypothecæ, vel alij oneri subiectam aut rem maioratus vel fideicommissi, teneatur de euictione, ad interesse, & restitutionem pretij: & quid si scienter vel ignoranter, quia Autor in tam graui & continua, vel frequenti quæstione parcè se habuit, ne dicam negligenter, & Decium & Aietinum corruptè & perperam allegauit, videndi sunt Bald. Salic. & alij

& alij in l. si familiae. C. fam. hercil.
 Ang. in l. cum lex, & ibi Imola. ff. de fi-
 deiuss. idem Imol. in l. cum vir. ff. de usu
 capio. Alb. in l. qui libertat. s. ff. de eui-
 ctio. tex. & ibi autores, in l. emptorem.
 §. fin. ff. de actio. empti. autores omnes
 in §. fin. hic allegato. Couar. in loco ab
 autore citato. Speculator in tit. de em-
 ptione & vend §. 3. num. 8. Faber in d.
 l. si familiae, & in §. 1. num. 8. insti. qui-
 bus alienare licet vel non. Nouell. in
 tract. de dote. parte. 7. limit. 12. num.
 15. Campesius in eodē tract. quæst. 23.
 glo. & ibi Ifernia & feudist. in c. 1. de
 prohibita feudi alienatione per Feder.
 DD. in l. quemadmodum. C. de agrico-
 lis & censitis lib. 11. Menoch. conf. 226.
 à num. 145. lib. 3. & conf. 87. à num. 95.
 lib. 1. Roman. conf. 396. à num. 3. Cra-
 uet. conf. 64. à nu. 4. l. b. 1. Rolan. conf.
 67. lib. 4. Molin. de primogenijs lib. 4.
 c. 1. à nu. 28. & latius & melius per Ti-
 raquell. in tract. de retractu lib. 1. §. 12.
 glo. 1. à num. 7. & 8. cum sequentibus
 Molineus in cōsuetudinibus Parisien-
 sibus tit. 1. §. 1. glo. 5. nu. 76. Alex. conf.
 21. à nu. 11. lib. 5. & conf. 108. à num.
 1. li. 4. Riminal. Iun. conf. 49. à num. 7.
 lib. 1. Vera tamen resolutio collecta ex
 mente Iurisconsulti in d. l. emptorem
 §. fin. & ex autoribus in d. l. si familiae.
 post glo. ibi & Fabrum, quibreviter, ve-
 re & eleganter loquitur, & in l. si fundū
 sciens, per tex. ibi, iuncta l. cum quæstio.
 & l. cum liberam. C. de euietio. & iun-
 cta l. si fratres. C. communia vtriusque
 iudicij, & l. si sciens C. ad Velleian &
 ex glo. & autoribus in d. l. si libertatis,
 est, scilicet, quod vendēs rem alienam,
 vel fideicommissio subiectam, quæ per
 legem prohibetur alienari in fauorem
 tertij si vendat scienter & scienti, non
 tenetur de euietione, nisi promittat ac
 proinde non tenetur ad damna nec ad
 pretium, ex d. l. si fundum, & ita intelle-
 xerunt Faber, Cynus, & alij in d. l. si fa-

milie. Si verò promittat, tenetur ad
 vnum & ad alium, licet aliqui contra-
 dicāt si verò ignoranter & ignorāti, te-
 netur simpliciter de euietione, etiam si
 non promittat: si verò vendat rem pro-
 hibitam alienari in sui fauorem, quan-
 do lex contractum annullat, non tamē
 imposita pœna vendenti nec emētī, vt
 puta mulier aut minor, non tenetur de
 euietione, nec ad restituendum pretiū,
 etiam si promittat & det fideiussores,
 per d. l. cum lex, ne aliās per indirectū
 lex defraudetur, licet si venderet pro-
 babiliter ignoranti teneretur ad pre-
 tium conuersum in sui vtilitatem ex
 æquitate. l. si inter me & Titium, & l.
 nam hoc natura, & ita procedunt quæ
 Sfortia & Nouellus notāt: & facit tex.
 in d. §. si. Si verò venderet rem prohibi-
 tam alienari, & in casu quo propter alie-
 nationem imponitur pœna, tūc igno-
 rans recuperat pretium ex dicta æqui-
 tate, sciens verò, nihil, & venditor non
 tenetur de euietione ex glo. & feudistis
 vbi supra, & ex Menoch. & Sfortia vbi
 supra: si verò ex conuentione vel aliās
 ex natura contractus venditor non te-
 netur de euietione, etiam si emptor sit
 in bona fide, tenetur tamen ad restituē-
 dum pretium, nisi specialiter illi re-
 missum sit, ex Alberti. in d. l. qui liberta-
 tis, qui ita declarat glo. ibi, quæ aliās
 falsum dicit, vt per Couar. vbi supra.
 Non curo tamē de distinctione quam
 aliqui faciūt in d. l. si familiae, & specia-
 liter cum Roman. & alijs Menoch. in
 d. conf. 48. an scilicet euietio eueniat
 ex natura bonorum alienatorum, an
 aliās, vt primo casu non debeat, etiā
 si sit promissa, in secundo seruetur di-
 stinctio sciētia & ignorātiæ: hæc enim
 distinctio conficta est, & nullo iure pro-
 batur: nam, vt bene Bald. aduertit in d.
 l. si familiae, si dicta bona vendātur sciē-
 ti rei naturam, & non stipulāti de eui-
 ctione, iam propter scientiam sibi non
 debetur

Prima pars Additionum

debetur euietio, etiam quo ad pretium promissum: si verò ignoranti, non video quare sibi non debeat euietio, cū ipse vt liberam emerit. Idem si stipuletur de auetione, vt in d. l. si fundū sciens, & ita sentiūt Faber, Cyn. Odofred. & Bald. in d. l. si familiae. Nec obstat. l. fin. §. fin. C. communia de legatis, quia vt omnes ibi respondent, loquitur in casu fidei commissi conditionalis, vbi simpliciter res non prohibetur alienari nisi in euentum alicuius conditionis, quæ potest non euenire, vnde cū res sit media inter omnino liberam & omnino alienam vel oneri subditam, ita fides emptoris nec est omnino mala, quia putauit licite posse emere, cū posset non euenire conditio, nec est omnino bona, & sic Imperator seruauit etiā in sui decisione mediam viam, vt venditor non in totum teneatur de euietione, etiam si promittat, nec emptor, totam euietionem consequatur, quo ad interesse & pretium, sed solum pretium; & hæc est vera resolutio, secundum quam in rigore iuris male iudicauit Autor in presenti, licet in praxi sua decisio vera sit, cū nunquā vltra pretium & melioramenta condēnetur venditor: imò etiam si emptor malæ fidei sit, dicit Sforzia, quòd de æquitate debet sibi refundi pretium. Allegat Imol. in d. l. cum vir sed æquitas hæc fictitia est, nec tale dicit Imola nisi in casu bonæ fidei: tunc tamen haberet locū, quando mala fides esset potius culposa quàm dolosa, & venditor esset potens soluere: si tamen esset dolosa, vt in casu tex. in l. 1. C. de præscriptione 30. annorum omnino deberet amittere pretium, etiam si promissum esset de euietione, ex supra adductis.

Ibi, *Decius consi. 185.* Est Decius cōsi. 184. num. 7.

Ibi, *Aretinus in. l. si rem.* Male allegat Aretin. nam Aretinus solum dicit,

quòd emens scienter rem alienam, potest agere ad pretium, & quòd est cōmunis opinio: de re obligata restitutioni nihil dicit, & est casus tex. in d. l. fin. Sed opinio Aretini est falsa, & nō communis, vt videbis per Couar. Menoch. & Sfortiam vbi supra. Iterū dico, quòd si fideicommissum erat omnino certum, male iudicauit in rigore. Autor hic: locus si incertum, vt in d. l. fin.

Additio ad Decisionem

XXI.

N Vm. 1. ibi, *An actio. An remedium* l. 2. C. de rescind. vend. competat contra tertium possessorem, vltra Couar. & Pinel. Costam X Suarez & alios hic allegatos, vide infinitos congestos à Doctore Valdes in suis admodū doctis & laboriosis additionibus ad X Suarez in d. allegatione. 21. num. 4. lit. E. & Meuf. in d. l. 2. num. 39. & omnino, vide Matiençum allegatum à dicto autore in l. 1. glo. 8. num. 24. tit. 11. lib. 5. recop. & Cagnolum in d. l. 2. à nu. 114. & Emanuelem X Suarez lib. 4. communium opinionum, tit. 30. num. 34. & Anton. Gomecium tomo. 2. de contractibus. c. 2. num. 22. qui in proprijs terminis loquuntur: & vide Sfortia in tract. de restitutione, parte prima artic. 30. q. 17. Communis resolutio est, quòd dictum remedium est personale, etiam si sit in rem scriptum, ac proinde non potest intentari directò contra tertium, nisi ipse fuerit sciens, vel emerit cum eadem deceptione, vel possideat ex causa lucratiua, etiam si non sit sciens, ex tex. eleganti in l. qui autem. §. simili quoque modo. ff. quæ in fraudem creditorum, & tunc semper debet præcedere excussio in bonis principalis emptoris, licet Autor excussionem non requirat, quando tertius possidet ex causa lucratiua; sed loquitur contra

communem, & sua opinio nullo iure probatur, in praxi tamen, solemus vno & eodem libello agere contra ambos, primum & secundum emptorem, & ambo condemnantur, vnus in defectum alterius ex eodem processu: prout in simili casu dixi in quaest. de fideiussore lib. 1. quaestionum vtriusque iuris, vbi vide.

Ibi, *Ideo reputatur impossibilis.* Nota quod fideiussor alicuius potentis & difficilis conueniendo potest conueniri absque excussione: quod verum est, & vltra allegata hic vide Menoch. cons. 410. a nu. 46. lib. 5. Communistas lib. 8. communium, tit. 25. nu. 136. limit. 3. & 4. Bursatum cons. 48. a nu. 10. lib. 1. Rol. cons. 9. lib. 1. Menoch. in responso secundo, causae Finarenensis artic. 3. nu. 24. Ferraram in sua praxi, verbo in forma libelli in actione hypothecaria, verbo exceptionem excussionis, num. 7. Marsilium in rubri. de fideiussoribus num. 10. Socin. reg. 177. fallen. 9. Dueñas regu. 335. limit. 7. & 8.

Num. 5. ibi, *Simile esse dicebatur in hypothecaria.* Haec opinio Alexā. quod tempus quod datur ad praescribendum contra hypothecariam, currat a die factae excussionis, & non ante, quidquid velit Autor hic, communiter est reprobata, vt videbis per Franciscum Balbum, & Negussantiū, quos Pinelus hic citatus allegat, & vide ad propositum quae allegat Azeued. in l. 6. num. 42. tit. 15. lib. 4. recop. Parlad. lib. 1. rerum quotidianarum. c. 1. §. 16. in fine, & idem erit in quadriennio de quo in d. l. 2. nam currat a tempore primae venditionis, & non a tempore excussionis, quia id nullo iure probatur, nec aliquod impedimentum suffragatur, cum voluntarium sit, vt bene dicti autores aduertunt.

Additio ad Decisionem XXII.

N Vm. 1. De meliorationibus quas emphiteota facit, quod haeredes lucratur, & sint bona lucrata inter eos & vxores, etsi sint magna, etiā si detur emphiteosis ad meliorandū, dum modo de alio expresse partes non agant, est bona decisio hic, de qua vide quae allegavi & dixi ad decisionem. 4. & vltra ibi allegata, vide Menoch. cons. 454. num. 1. lib. 5. & Fab. Turretum cons. 37. in fine lib. 1. Rimi. Juniores cons. 435. num. 69 & 49. lib. 4. Hieronymum Portoles in tract. de consortio & fideicommissio legali. c. 26. Ioan. Gar. de expensis. c. 15. Gutierrez lib. 3. practicarum, quaest. 89. Bursat. cons. 295. num. 45. lib. 3. Lancelot. in tract. de attetatis. 3. parte. c. 24. quaest. 29. Bertachinum latissime in suo repertorio lit. E. verbo Emphiteota expendens, cum sequentibus, Dueñas regu. 237.

Additio ad Decisionem XXIII.

DE materia huius decisionis videndus est omnino Socin. cons. 148. lib. 1. Tellus Fernandez in l. 9. Tauri a nu. 24. Ceruantes in eadem. l. nu. 114. Velazquez ibi glo. 6. num. 2. Matien. in l. 7. glo. 8. num. 3. tit. 8. lib. 5. recop. & in l. 9. glo. 1. in fine. d. tit. 8. & in l. 6. glo. 8. a nu. 21. & ibi Azeue. num. 6. & vide eundem Azeued. in l. 7. tit. 8. a nu. 1. cum sequentibus. Couar. de sponsalibus. 2. parte. cap. 8. a nu. 16. & 17. & Velazquez de Auend. in d. l. 9. glo. 2. num. 3. Azeued. in d. l. 7. num. 39. Simonem de Pretis in tract. de interpretatione vltimarum voluntatum lib. 3. interpretatione. 1. dub. 3. fol. 2. num. 11. Caldas latissime in tract. de nominatio. quaest. 19. a nu. 38. Crass. in suo libro lententiarū. §. institutio. q. 8. Paleot. in tract. de nothis & spurijs c. 53. in fine Cepha. cons. 358. lib. 3. Gutierrez in suis practicis

Prima pars Additionum

55
Cicis quaestionibus lib. 3. quaest. 55. a num. 38. Matthesillanum & ibi Bologninum in additione, in tract. de successione ab intestato 2. artic. membro. 2. num. 3. cum sequentibus, & primo articulo. 3. membro a num. 16. & quia materia difficilis est, quam ipsi met autores difficilem reddiderunt, non bene se explicando, vera resolutio collecta ex vero sensu quaestionis est constituendo sequentes casus.

Primus: Filius ex coniugato & soluta, licet sit spurius & patri insuccessibilis, non tamen est natus ex coitu damnato & punibili per se, ac proinde iure communi legitimus haeres est matri, & auiae, & omnibus ascendentibus & consanguineis ex parte matris, ac per consequens melius succedet nepos legitimus ex eo, itidemque nepos ipse spurius, dummodo sit filius filiae legitimae, succedet auiae, quemadmodum mater succederet, & quemadmodum ipsi matri succederet & hoc colligitur ex dicto elegantissimo Socini, quem male aliqui reprobarunt, & sequitur Azeved. in d.l. 7. Secundus casus est: Filius spurius ex patre legitimo non succedit auiae ex parte patris, quemadmodum nec patri, quia agnatus non est, & auiae debebat succedere per viam agnationis: & ita tenet Azevedo cum alijs contra Paulum Castrensem, bene tamen respectu auiae est capax legati, sicut extraneus quilibet, dummodo non sit natus ex coitu incestuoso, aut aliam damnato, punibili & accusabili, ut per autorem in praesenti, & tenent Ceruantes & alij vbi supra, & hoc quo ad quintum in his regnis est indubitabile ex dictis legibus. 8. 9. & 10. cum & ipse filius spurius praedicti quinti sit capax.

Tertius casus est: Nepos spurius ex patre legitimo, non est aut legitimus successor ab intestato, tamen si avus non habeat filios legitimos, potest haeres

institui ab auo, ex l. si. C. de naturalibus liberis, dummodo non sit natus ex coitu damnato: & ita Paleotus & alij vbi supra intelligunt & non procedunt quae Simon de Pretis vbi supra allegat, nam respectu aui non est incapax, sed ut extraneus quilibet, ex Ceruantes vbi supra, ac per consequens melius erit capax relictus intra quintum, ex supra adductis.

Quartus casus est: Nepos legitimus ex filio spurio potest haeres ab auo institui, dummodo non instituat contemplatione filij, ex Matienço & alijs vbi supra, & haec est communior & verior resolutio.

Quintus casus est: Hodie in his regnis respectu matris coitus damnatus dicitur in quo mater incurrit poenam mortis naturalis, & tunc nepos insuccessibilis est matri, & per consequens auiae matris: & in hoc approbamus Telli & aliorum opinionem, quia & hoc erat iure antiquo in quocunque coitu damnato & punibili, nec est immutatum ex dictis legibus, nec Socinus contrarium dixit: erit tamen per viam testamenti capax quinti ex dictis legibus, cuius contrarium erat de iure communi ex authentica ex complexu. C. de incestis nuptijs, & cum his manet resoluta quaestio de qua autor hic, copiosius & melius quam ipse resoluerit.

Ibi, *Cognitam fuisse in carcere*. De poena carcerarij carceratam carnaliter cognoscetis, vide Auilesum, qui plures allegat, in cap. praetorum. cap. 18. verbo, *carcel*, num. 45. Iul. Clar. lib. 5. sententiarum, §. fornicatio, num. 24. Boer. dec. 317. & 318. Anton. Gomez in. l. 80. Tauri num. 25. & aduerte quoad praesentem casum, quod ad hoc ut spurius sit insuccessibilis, coitus ex quo natus est, debet esse per se punibilis ratione ipsius coitus, & ratione personarum coeuntium, & tandem ex natura rei, & non

non per accidens ratione loci, aut alterius circumstantiæ extrinsecæ: & ita sentit autor hic, licet nō ita intelligat nec declaret, & ita colligitur ex dicta authentica est cōplexu: quod est singulare ad intellectum dictarum legum regiarum.

Declarat tamē dicta in prima additione, quod nepos spurius, vel legitimus ex spurio, nato ex coitu damnato & punibili, & accusabili, dum modō nō sit natus ex coitu propriē incestuoso, etiam si filius clerici pater vel ipse sit, potest ab auo institui, & est capax, non existentibus filijs legitimis, vt cum Anto. Gomez. Cast. X Suarez & alijs infinitis concludit & dicit magis communē opinionem Matienço in d.l. 6. glo. 8. num. 23.

Item aduerte, quod quicumque nepos, aut filius spurius vel incestuosus, est legatus intra quintū capax ex dictis legibus regijs, quæ corrigunt iura communia.

Præterea aduerte, quod Ceruantes in d.l. 9. a num. 88. cum sequentibus, cū Castello & alijs constanter defendit, quod nepos succedit auiæ ex parte matris, etiam si natus sit ex coitu damnato & punibili, & sic intelligit dictam legem. 9. quæ solum corrigit iura communia quo ad matrem: in alijs verò remanēt incorrecta, & sic cum iure Digestorū succederet matri & auiæ, remanet ius illud incorrectū quo ad auiam: sed illud verū esset, si auiam aut alij ascendentes expressē in hoc casu vocati essent à iure antiquo, cum tamē iura antiqua solum in genere de spurijs, & de matre & cognatis ex parte matris loquantur, vt in l. spurius & l. Mostinus. ff. vnde cognati, & per l. nouam, de qua in d. authentica ex complexu & in authentica quibus modis naturales efficiantur sui. §. fin. reprobati sunt tales filij, & ablata ab eis iura cognationis, quo ad affectus

ciuiles: vnde certē ista opinio nullo iure probatur, & contra eam Cynus, Salic. Odofred. Matthesianus, Corn. & alij tenuerunt in d.l. fin & in authentica si qua illustris. C. ad Orficiam & Angel. in dicto. §. fin. Angel. Aretin. in §. nouissimè, num. 3. instituta ad Orficiam. Fateor tamen, quod probabilis est dicta opinio, vt Corneus putat, qui acutē respondet ad dictum. §. fin. & quia æqua est, seruaretur iudicando & consulendo.

Aduerte etiam, quod Cynus & alij antiquiores in d.l. fin. tenuerūt, quod nec nepos spurius ex damnato coitu natus, nec nepos legitimus ex filio spurio, ex tali coitu nato, erant capaces ex testamento aui non existentibus legitimis. Sed licet id probabile sit in nepote spurio, in legitimo nullo iure probatur: & contra id faciūt rationes, de quibus in d.l. fin. & in ambobus casibus, nisi in incestuoso, est magis communis opinio contra eos, vt per Ceruantes & Matienço vbi supra.

Tandem aduerte, quod quidam ex supra citatis appellarunt cognatum nepotem, spurium respectu auiæ paternæ, & legitimum ex spurio, respectu eiusdem. Sed considera, quod si nepos ipse sit spurius, auiæ non succedit ab intestato, quemadmodum nec patri, vt per Azeue. vbi supra. Potest tamen ex testamento capere, vt extraneus quilibet: si verò sit legitimus, succedet, si pater succedere poterat, quia non erat ex damnato coitu natus, & hoc non iure cognationis, quia licet pater respectu præsentationis, quia licet pater respectu auiæ suæ matris, sit cognatus filius verò, qui & ipse nepos est, respectu eius agnatus est, quia agnatio à patre sumitur, vt in d.l. si spurius, ibi. A patre oriūtur. Et cum his manet hæc salebrosa materia diligenter enucleata.